TE 21400

201

WEEST PARAAT

REDACTIE EN ADMINISTRATIE HET NATIONAAL HOOFDKWARTIER VAN „DE NEDERLANDSCHE PADVINDERS", ALEXANDERSTR. 20, 'S GRAVENHAGE

JRG. 26 - No. 1 - JAN. 1940

Uit het Nationaal Hoofdkwartier

Wanneer het heden niet zo donker en de toekomst voor de wereld niet zo onzeker en somber was, zou er voor onze padvindersbeweging alle aanleiding zijn om het nieuwe jaar in een stemming van dankbaar optimisme aan te vangen. Er zijn voor deze uitspraak verschillende argumenten aan te voeren. In de allereerste plaats maken de groepen van de P.V.N. thans deel van de N.P.V. uit. De wijze waarop deze aansluiting tot stand kwam, is uiteengezet in het Decembernummer van „Weest Paraat", dat aan alle leidsters en leiders der P.V.N. ter kennismaking toe werd gezonden. In het Januarinummer van dit nieuwe jaar weet ik geen beter begin voor mijn maandelijks artikel dan dat ik er nogmaals mijn grote blijdschap over uitspreek, dat het mogelijk is gebleken tot deze grotere eenheid in de Nederlandse padvinderswereld te komen.

Toen op de algemene ledenvergadering der P.V.N. van 9 December het voorstel van het Bestuur om tot een fusie te besluiten aan was genomen, heeft de voorzitter van de P.V.N., die thans een van onze H.K.C.'s is, Ir. C. Beets, aan Z.K.H. Prins Bernhard der Nederlanden de uitslag van de gehouden stemming telegrafisch medegedeeld.

Onze Koninklijke Commissaris heeft daarop het volgendende antwoord gezonden:

„Zeer verheugd met Uw besluit wens ik U hartelijk welkom.

Bernhard."

De redactie van „Waakt", het orgaan van de „Padvindersvereniging Nederland", had mij in de gelegenheid gesteld om in het Decembernummer een woord van welkom namens de N.P.V. te plaatsen, welk vriendelijk aanbod ik bijzonder heb gewaardeerd. Het zij mij vergund om in het Januarinummer van ons blad een gedeelte over te nemen.

„Teneinde de eenheid der Nederlandse padvinders te bevorderen, zijn van beide zijden offers gebracht, die niet gemakkelijk vielen. De padvinderlijke bereidheid tot het prijsgeven van iets, waarvan men slechts ongaarne afstand doet, is de beste waarborg voor een goede samenwerking.

Het telegram van den Koninklijken Commissaris vertolkt de gevoelens waarmee de N.P.V. de nieuwe groepen, de nieuwe leidsters en leiders, tegemoet treedt. Ze zijn van harte welkom in ons corps, waarmee ze sedert de we-

reldjamboree op veel en velerlei manier vriendschappelijke betrekkingen onderhouden hebben. Het nauwere contact, dat een gevolg van de fusie is, brengt tevens nieuwe opgaven, en ook wel nieuwe moeilijkheden, doch deze zullen zonder twijfel overwonnen worden, nu aan beide zijden de wens leeft om elkaar te helpen en te verstaan. De leden van het Nationaal Hoofdkwartier der N.P.V., niet alleen de Hoofdkwartierscommissarissen, waartoe thans de Heer Ir. C. Beets behoort, die tevens lid van de Nationale Padvindersraad blijft, maar ook zij, die 't N.H.K. in den lande vertegenwoordigen, de Districtscommissarissen, in wier kring de Heren Cevaal en Faber op zijn genomen, zullen al hun krachten geven om de aansluiting der nieuwe groepen zo vlot en prettig mogelijk te doen verlopen, terwijl we eveneens overtuigd zijn van de medewerking der Besturen van de Plaatselijke Afdelingen en der Plaatselijke Commissie's, die in Amsterdam o.m. Dr. J. Snoep, den penningmeester van de P.V.N., onder haar leden telt."

Aan de te dezer zake gedane mededelingen, die in het Decembernummer van „Weest Paraat" zijn opgenomen, kan nog worden toegevoegd, dat de twee leden van de Raad van Toezicht der P.V.N., die waren aangezocht om zitting te nemen in de Raad der N.P.V. n.l. de Heren Mr. R. H. Baron de Vos van Steenwijk en A. Pierson, beiden hun benoeming hebben aangenomen, voor welke bereidwilligheid hun ook in dit blad de dank der padvindersbeweging zij gebracht.

De aansluiting is thans een feit geworden, maar met een reeks van reorganisatiemaatregelen zijn wij er niet. In de districten en in de Plaatselijke Afdelingen zal in goede harmonie gemeenschappelijk gewerkt moeten worden aan de opbouw en de uitbreiding van onze padvindersbeweging, opdat deze niet alleen numeriek talrijker, maar ook innerlijk sterker worde.

Behalve uit het hierboven aangehaald telegram, is de voortdurende belangstelling van onzen Koninklijken Commissaris, van Wiens tijd en krachten thans zo uitzonderlijk veel wordt gevergd, opnieuw gebleken in de Kerstboodschap, die Z.K.H. heeft willen zenden aan alle padvinders, die thans onder de wapenen zijn. Deze Kerstboodschap luidde aldus:

„Het Kerstfeest nadert in een wereld, die van onrust en strijd vervuld is, waarin de zorgen zich vermenigvuldigen. Wij, padvinders, trachten nu, meer dan ooit, elk op eigen plaats, te helpen en te dienen, en zijn bereid daartoe offers te brengen.

Geen gering offer is van hen gevraagd, die onder de wapens werden geroepen. Hun zend ik, namens alle Nederlandsche padvinders, een hartelijken groet, met den wensch, dat zij die ook in dezen dienst van het vaderland in overeenstemming met wet en belofte willen leven, zich de komende Kerstdagen met hun broeders-padvinders verbonden zullen weten en iets mogen ervaren van den innerlijken vrede die het Kerstfeest, juist in moeilijke dagen, brengen kan."

w.g. Bernhard, Prins der Nederlanden
Koninklijk Commissaris der
Nederlandsche Padvinders.

De Kerstboodschap is gezonden aan alle VT's, leiders en Commissarissen van wie het mobilisatieadres bekend was. Het is echter zeer waarschijnlijk, dat ondanks de oproep in „De Huifkar" en „Weest Paraat" niet alle mobilisatieadressen bij het N.H.K. zijn

binnengekomen. Zij, voor wie deze Kerstboodschap bestemd was, en die er geen exemplaar van hebben ontvangen, kunnen dit alsnog aan het N.H.K. aanvragen, daar men zeker op het bezit van dit schrijven van onzen Koninklijken Commissaris prijs zal stellen.

Een tweede motief voor een dankbare stemming is het feit, dat wij in 1940 hopen te herdenken, hoe 25 jaar geleden de N.P.B. en de N.P.O. zich, dank zij het initiatief van Z.K.H. Prins Hendrik der Nederlanden, tot de N.P.V. verenigden. Deze vereniging kwam tot stand in een tijd even benard als de onze. Ze is van grote invloed geweest op de ontwikkeling van de padvindersbeweging in Nederland en het stemt in verband met de fusie tussen N.P.V. en P.V.N. buitengewoon hoopvol, dat een kwart eeuw geleden een soortgelijke fusie, die grote moeilijkheden met zich meebracht, tot stand kon komen. De wijze waarop dit zilveren jubileum herdacht zal worden hangt ten nauwste met de tijdsomstandigheden samen, maar bij de aanvang van dit herdenkingsjaar past een woord van dankbare herdenking aan den te vroeg overleden Beschermheer van „De Nederlandsche Padvinders", Z.K.H. Prins Hendrik der Nederlanden, die Zich steeds zulk een warm vriend der beweging getoond heeft, ook in een tijd, toen deze veel minder algemeen verbreid was dan tegenwoordig. Elders in dit nummer zullen in een historisch overzicht de bijzonderheden van deze vereniging worden meegedeeld.

Een verder motief tot dankbaarheid is het feit, dat de functie van Districtscommissaris in het district „De Zeeuwse Eilanden", die na het aftreden van Baron van Randwijck nog steeds onvervuld was gebleven, niet langer vacant blijft, daar Ds. P. Fagel te Veere, die zelf padvinder geweest is in een van de Utrechtse groepen, zich bereid heeft verklaard om als Districtscommissaris voor dit district op te treden. Namens de N.P.V. heet ik Ds. Fagel hartelijk welkom en hoop, dat het hem gegeven mag zijn om mede te werken aan de bloei en de uitbreiding van de padvindersbeweging in Zeeland. In de dorpen in de omgeving van Goes zijn verschillende padvindersgroepen. Er ligt op het platteland nog een geheel onontgonnen terrein braak met onbegrensde mogelijkheden. Misschien zal het Ds. Fagel gelukken om voor de N.P.V. op verschillende andere dorpen belangstelling te wekken.

In dit nummer van „Weest Paraat" wordt de samenstelling van de Raad en van het Nationaal Hoofdkwartier gepubliceerd. Voor de eerste maal komen op deze lijst niet voor de namen van de A.D.C.'s voor Oud-padvinders; hun functie is door de reorganisatie van deze tak der beweging vervallen. Namens het N.H.K. dank ik hen allen hartelijk voor wat zij in hun functie voor de Oud-padvinders gedaan hebben. Langzamerhand is de overtuiging gerijpt, dat een organisatie der Oud-padvinders, die aansluit aan de groepen en niet in de eerste plaats de Oud-padvinders in districtsverband verenigt, een betere kans van slagen zal hebben, dan de thans gevolgde werkwijze. De grootste voldoening voor de thans afgetreden Commissarissen zou zeker deze zijn, dat de groepleiders, ieder in hun eigen groep, zich inspannen om de Oud-padvinders uit hun groep te organiseren en de band met de groep steviger te maken dan die thans is.

In de samenstelling van het Hoofdkwartier zijn nog enkele veranderingen gekomen. Op de laatste vergadering van het Bestuur van 28 December is een schrijven binnengekomen van den H.K.C. voor Ned. Indië, Suriname en Curaçao, den heer J. D. A. de Fremery, waarin deze mededeelt,

dat hij om gezondheidsredenen zich genoodzaakt ziet ontslag te nemen. Met den Heer De Fremery gaat een van de oudste leden van het N.H.K. heen, wiens gezondheidstoestand hem de laatste jaren niet de gelegenheid liet om actief in het belang der beweging op te treden, maar die vele jaren een van de trouwe krachten van het N.H.K. is geweest, op wien men onvoorwaardelijk kon rekenen. Voor wat hij in een lange reeks van jaren in 't belang der N.P.V. gedaan heeft, zij hem hier de dank onzer vereniging gebracht.

Het is misschien van belang om thans reeds mede te delen, dat de Nationale Koempoelan dit jaar zo mogelijk op 25 en 26 Mei te Ommen zal worden gehouden en een bijeenkomst van de Districtscommissarissen en Assistentdistrictscommissarissen eveneens te Ommen op 20 en 21 April.

De nieuwe jaargang van „Weest Paraat" wijkt in uiterlijk enigszins af van de vorige. Wij hopen, dat de aangebrachte veranderingen ook naar het oordeel van de lezers verbeteringen zullen zijn. Een organisatorische verandering blijkt op de eerste pagina. Tot nu toe stond als redacteur van „Weest Paraat" vermeld Hopman Jan Schaap, terwijl thans „Weest Paraat" verschijnt onder redactie van het Nationaal Hoofdkwartier. Dit betekent gelukkig allerminst, dat Hopman Schaap niet langer zijn krachten aan „Weest Paraat" geeft, een bijdrage van zijn hand in dit nummer bewijst wel het tegendeel. „Weest Paraat" is echter in de loop der jaren langzamerhand van karakter veranderd; oorspronkelijk uitgegeven als leidersblad is het steeds meer geworden het officiele orgaan van „De Nederlandsche Padvinders" voor welks inhoud niet een bepaald persoon, maar het gehele Nationaal Hoofdkwartier de verantwoordelijkheid draagt. Wij hopen, dat de leidsters en leiders steeds meer het besef zullen krijgen, dat „Weest Paraat" een blad is waar wij allen aan moeten werken. In het verleden heeft men Hopman Jan Schaap maar al te vaak alleen voor deze taak laten zitten. In het Januarinummer staan verschillende bijdragen van leidsters en leiders, die tot nu toe nog niet geregeld aan ons blad meewerkten. Wij hopen, dat hun voorbeeld navolging in de beweging zal vinden.

Tenslotte is het mij een behoefte om allen, die mij bij de jaarswisseling van hun vriendelijke belangstelling deden blijken, daarvoor hartelijk te danken en hun een voorspoedig jaar toe te wensen. Laten wij onder uitzonderlijk moeilijke omstandigheden trachten om in 1940 in 't belang van de Nederlandse jongens het beste te geven wat wij geven kunnen.

H. C.

Pow-Wow's

Nu vanaf 1 Januari 1940 de verantwoordelijke leiding van „Weest Paraat" als officieel orgaan van „De Nederlandsche Padvinders" berust bij het Nationaal Hoofdkwartier, neem ik hiermede afscheid als redacteur van dit maandblad.
Ik blijf echter deel uitmaken van de redactie en zal o.a. onze correspondentierubriek „Pow-wow's" verzorgen. De copy voor dit nummer lag reeds gereed, doch wegens plaatsgebrek kan ze eerst in onze volgende aflevering worden afgedrukt. Inzenders moeten dus nog even geduld hebben; in dit artikel wordt geantwoord op geopperde bezwaren betreffende spelveronderstellingen, ontleend aan oorlogsgebeurtenissen en op inzendingen naar aanleiding van Kempenaer's artikel „Gevaar". Men wachte dus nog even met het zenden van nieuwe stukken over deze onderwerpen.
Mag ik deze gelegenheid benutten om allen, die mij bij den aanvang van het nieuwe jaar hun gelukwensen zonden, hiervoor dank te zeggen en hun wederkerig het allerbeste voor 1940 te wensen.

JAN SCHAAP.

25 Jaar N.P.V. 1915–1940

In den aanvang van 1915 liet het zich niet aanzien, dat de tegenstelling tussen „de Nederlandsche Padvinders organisatie" en „de Nederlandsche Padvindersbond" spoedig zou kunnen worden overbrugd. Wat voor de ene vereniging een zuivere toepassing van het onvervalste Baden Powell Scouting betekende, kwam de andere gevaarlijke verengelsing van ons volkskarakter voor; wat hier voor opvoedkundig volkomen verantwoord, ja noodzakelijk werd gehouden, kwam dáár als niet des jongens in Scouting ongemotiveerd voor. Wist men in kleinere plaatsen nauwelijks of men tot N.P.B. of N.P.O. behoorde en werden in de gepubliceerde lijst van afdelingen vaak dezelfde plaatselijke verenigingen in beide organisaties gemeld, in de grote steden was de tegenstelling zeer groot en daar werd een principenstrijd gestreden. „Verkenners in een polderland" heette het, „eenvoudig belachelijk". Neen, „Jongens van Jan de Witt" zou voor Holland een veel juister begrip en een veel betere benaming zijn. Gemis aan een algemeen aanvaarde interpretatie van „het verkennen", de verdeeldheid, welke er het gevolg van was, kwam de verbreiding van de Beweging niet ten goede. Het aantal leden van de padvindersbeweging in Nederland was in weinige jaren tijds tot vier à vijf duizend opgelopen, doch in volgende jaren was slechts geringe toename te bespeuren.

Oppervlakkig gezien was van een samenwerking van twee zo verschillend georiënteerde verenigingen weinig heil te verwachten. Alleen een figuur als wijlen Z.K.H. Prins Hendrik kon voldoende autoriteit doen gelden om de betrokken hoofdbesturen over de bezwaren te laten heen stappen en Zijn vooruitziende blik deed Hem met vertrouwen het initiatief nemen tot een fusie. In het najaar werden de beide verenigingen opgeheven en in December werd de Koninklijke goedkeuring op de Statuten van „de Nederlandsche Padvinders", de N.P.V., verkregen. Welk een zegenrijke gevolgen heeft dit initiatief van Z.K.H. gehad voor de Nederlandse jeugd!

Het behoeft geen betoog, dat met deze fusie geen verandering kwam in de individuele opvattingen van hoofdbestuursleden, plaatselijke besturen en leiders. Wie het Nederlandse volkskarakter kent, weet wel, dat een plant van vreemde bodem hier moeilijk wortel schiet. Omstandigheden leken voor de Beweging uiterst gunstig op dit moment, doch de tijd zou leren, dat er nog veel te doen was, alvorens de vereniging vasten grond onder de voeten zou hebben verkregen.

Een eerste resultaat van de fusie, was, dat er nieuw leven in de Beweging kwam. Op velen had de fusie een stimulerende invloed en de geestdrift, welke Prins Hendrik voor de vereniging toonde, moest wel aanstekelijk werken op anderen. Z.K.H. deed véél meer, dan van een Beschermheer kon worden verwacht. Z.K.H. bezocht alle vergaderingen van het Hoofdbestuur, richtte provinciale commissies op tot steun van de plaatselijke groepen, bezocht de padvinderstroepen in alle delen des lands, maakte bijeenkomsten van padvinderstroepen mede, bezocht kampen, Z.K.H. liet niets na om van Zijn belangstelling blijk te geven. Van zelf sprekend ging dit gepaard met grote activiteit van het Hoofdbestuur, dat talrijke initiatieven nam om de Beweging vooruit te helpen. Toch hadden al die toewijding,

energie en gelden, welke aan de Beweging werden besteed, niet de gewenste uitwerking.
De burgerlijke verenigingsvorm, met een algemene vergadering, verkiezingen vanonderop, het behartigen van plaatselijke belangen in het Hoofdbestuur, gaf een aantal belangstellenden de gelegenheid aan een verenigingsleven deel te nemen, zonder inderdaad contact met de specifieke jeugdbeweging te hebben. Zij konden door hun functie groten invloed daarop uitoefenen, hetgeen zich moest wreken. Ook plaatselijk speelde zich op kleinere schaal hetzelfde af. Volwassenen ontwikkelden over de hoofden van de jongens heen een verenigingsleven, een afdelingsbestuur greep in de interne aangelegenheden van de troepen in, waardoor kwesties ontstonden en conflicten tussen leiders en besturen. Zo moesten het Hoofdbestuur en de plaatselijke leiding zich bezighouden met negatief werk en kwam er weinig tot stand van constructieve aard.
Deskundig toezicht op het werk van de Troepen ontbrak ten enen male; daarenboven had de Districtscommissaris geen bevoegdheid om zich met succes met een Troep te bemoeien. De organisatie was onvoldoende, de afdelingen waren veel te zelfstandig, de leiders speelden koninkje in eigen rijk.
Het behoeft geen betoog, dat de Beweging op deze wijze veel van haar aantrekkingskracht moest inboeten. Het leidersorgaan uit die dagen geeft een typisch beeld van den toestand der vereniging. De toon is in mineur, men constateert de feiten en zoekt naar oorzaken in uitvoerige beschouwingen, doch de therapie komt niet aan bod. Van voorlichting en leiding voor de leiders is geen sprake; een technisch artikel moet men met de loupe zoeken.
Aanvankelijk werden op financieel gebied wel resultaten bereikt, doch men kan niet zeggen, dat de gelden doelmatig werden besteed. Inplaats van de Troepen geheel een eigen financieel bestaan te doen leiden, werd het leeuwendeel van het geld, dat ten bate van de Beweging werd verkregen, zonder meer aan individuele Troepen overgedragen. Bovendien hadden vele Troepen een Troeppatroon, die jaarlijks een belangrijk bedrag aan hun Troep betaalde. Zo werden, om het werk op het water te stimuleren, vanwege het Hoofdbestuur, practisch gratis, kostbare sloepen beschikbaar gesteld. Deze sloepen, door de Troepen zonder inspanning verkregen, werden weinig ontzien en betekenden daardoor voor de training der zeeverkenners weinig.
Ook voor de tenten werd een dergelijke regeling getroffen. Sommige Troepen ontvingen een kostbare tent als Sint Nicolaas surprise, terwijl in onbeperkt aantal voor de Troepen tenten verkrijgbaar waren voor een zóó laaggestelden prijs, dat voor iedere tent het Hoofdbestuur een toeslag van ƒ100.— betaalde. Dit alles moest uit toevallige baten worden bekostigd, aangezien er niet over vaste inkomsten kon worden beschikt.
Voor de tegenwoordige leiders lijkt zo'n Hoofdbestuur om van te watertanden. Toch bleek de Beweging met het beleid weinig gebaat en gaandeweg werd het gevoelen in den lande algemeen, dat er krachtige leiding moest komen.
Eindelijk in 1920 kwam de leiding. Schout-bij-Nacht J. J. Rambonnet, oud-Minister van Marine, wiens beide zoons padvinder waren geweest, werd door de Regering aangezocht zitting te nemen in den Raad van State. Omstandigheden maakten de benoeming van een marine-expert in dit hoge staatscollege nodig en ongetwijfeld achtte men zich gelukkig met de keuze van zulk een deskundige. De nieuw benoemde Staatsraad koesterde

slechts gevoelens van dankbaarheid, omdat „het hem in zijn loopbaan voor de wind was gegaan", zoals hij het zelf uitdrukte. In dezen gemoedstoestand besloot hij een extra taak in 's lands belang op zich te nemen en door Z.K.H. aangezocht, liet hij zich vinden voor de functie van Voorzitter van het Hoofdbestuur der N.P.V. Na een korte verkenning maakte de nieuwe Voorzitter zijn programma bekend. In de eerste plaats moest er orde op de financiën komen. De vereniging bezat een huis te Amsterdam, maar er was ook een grote bankschuld. De uitgaven werden tot het hoognodige beperkt en begonnen werd met een financiele actie, waarbij als doel gesteld werd, de vaste inkomsten van de vereniging tot een bedrag van ƒ20.000.— per jaar op te voeren. Na verloop van een jaar was niet alleen de bankschuld verdwenen, doch er was ook een belangrijk kapitaal voor de vereniging verkregen en verschillende bronnen van vaste inkomsten waren geschapen, doordat ernst werd gemaakt met de inning van de contributie van de leden en een aantal begunstigers geworven was, die een jaarlijkse bijdrage gaven. Van jaar op jaar werd de financiele toestand beter, totdat de debâcle van het toenmalige centraalmagazijn de actie van den Voorzitter verlamde. Met de liquidatie van het centraalmagazijn, waartoe werd besloten, omdat jaar op jaar een belangrijk verlies werd geleden, ging een halve ton gouds verloren. Bijna twee jaar werd hierop door de fa. Gerzon het centraalmagazijn beheerd en in 1927 werd wederom begonnen met een centraalmagazijn vanwege het Nationaal Hoofdkwartier, waardoor een belangrijke bron van inkomsten werd geschapen. Oorspronkelijk was dit nieuwe centraalmagazijn uitsluitend depôt van de Scout Shop van het Engelse Hoofdkwartier, waardoor financieel risico werd vermeden. Op den duur maakten omstandigheden het onmogelijk, om alle artikelen uit Engeland te blijven betrekken, terwijl ook gaandeweg de wenselijkheid zich opdrong naar mate de omzet groter werd, om maatregelen te treffen, dat de gelden, welke werden omgezet, in ons land bleven. Hierdoor trad wel wederom een risico-element op, doch de ervaring, welke in al die jaren werd opgedaan, is steeds een waarborg gebleken tegen wanbeleid.

Een tweede punt, wat onmiddellijk de aandacht van den nieuw optredenden Voorzitter vroeg, was de training van de leiders. Hij droeg aan een drietal vooraanstaande leiders op een cursus te geven en begonnen werd met een schriftelijke cursus, die zou worden gevolgd door een leiderskamp, te houden op de Vlasakkers bij Amersfoort. Te zelfder tijd werd in Engeland een begin gemaakt met een nieuw instituut, dat van zo grote betekenis zou zijn voor de padvindersbeweging van de gehele wereld. In 1919 werd op het landgoed Gilwell-Park de eerste leiderscursus gehouden en in 1922 kwam er een Deputy Campchief uit Engeland naar ons land, om gedurende enkele dagen door demonstraties en lessen een beeld te geven van de wijze, waarop in Engeland de training van de leiders ter hand was genomen. Reeds in 1923 volgde de eerste officiele Gilwell cursus in ons land op Ada's hoeve te Ommen. De Voorzitter gaf zelf het goede voorbeeld door aan de cursus deel te nemen en hij heeft het Buitencentrum te Ommen zó gehanteerd, dat de wedergeboorte van een verjongde en frisse padvindersbeweging in Nederland het resultaat was.

Overal laaide het enthousiasme op tengevolge van de activiteit en toewijding van leiders, die een Gilwell cursus hadden gevolgd. En meer dan iets anders heeft het Buitencentrum ertoe bijgedragen, om het besef bij te brengen, dat de Beweging terug moest

naar de oorspronkelijke schepping van den Stichter, dat experimenteren moest worden uitgesteld, totdat inderdaad de padvindersbeweging, zoals Baden Powell die in het leven riep, tot een nationaal instituut van ons land zou zijn uitgebreid.
Een gezonde financiele basis, opleiding van de leiders, orde scheppen in de leiding door op centrale leiding aan te sturen, dat waren de drie richtlijnen, die de nieuwe Voorzitter vanaf den aanvang stelde en consequent werd aan deze beginselen vastgehouden.
Enerzijds werd het gezag van den Voorzitter als padvinders-technisch deskundige zó groot, dat hij inderdaad meer leider van de Beweging was dan Voorzitter van het Bestuur der burgerlijke vereniging; anderzijds werkten de ervaringen, welke werden opgedaan eraan mede om een kentering te brengen in de zienswijze aangaande de organisatie-vorm van de Beweging.
Tot dusverre werd door het Hoofdbestuur in het belang van de uitvoering en toepassing van de bestaande organisatie en tot voorlichting van de leiders een aantal brochures, „mededelingen", uitgegeven, waaronder Statuten, huishoudelijk reglement, technisch reglement, kampeer-reglement, exercitie reglement, enz. Deze vormden te zamen een zeer gebrekkige handleiding. Behalve deze „mededelingen" bestond de literatuur hoofdzakelijk uit lezingen over verschillende onderwerpen, door leden van het Hoofdbestuur of op de voorgrondtredende leiders gehouden.
Boekjes als „psychologie van den jongen", „Een omwenteling door de padvinderij", „Een verdiend verwijt" e.d. moesten dienen als propaganda-materiaal voor de verbreiding zowel als ter oriëntatie van nieuwe leiders. Voor dit laatste doel was de korte schets „Hoe men een Troep leidt" uiteraard beter geschikt, doch alles bijelkaar genomen, was de literatuur ten dienste van de voorlichting der leiders in hoge mate primitief. Het Hoofdbestuur begreep, dat hierin verbetering moest worden gebracht, doch de situatie was nog zo, dat men de voorkeur gaf aan het samenstellen van een Nederlands handboek boven het vertalen van „het Verkennen voor Jongens". Er werd een opzet gemaakt voor een handboek, dat uit zeven delen zou bestaan en waarvan alleen deel II „Buitenleven" van de hand van Hopman de Koning is verschenen. Intussen vertaalde Hopman Schaap, die van het begin af vóór de onvervalste invoering van het Baden Powell Verkennen op de bres stond, in het jongensblad „de Padvinder", het handboek van Baden Powell „het Verkennen voor Jongens". Het typeert de toenmalige toestand, dat door Hoofdbestuursleden het Hopman Schaap kwalijk werd genomen, dat hij voor de jongens het boek van Baden Powell vertaalde. Nadat de vertaling in het blad verschenen was, werd het ook als boek uitgegeven, in 1938 verscheen de 4e druk.
In de gehele vereniging werd wel gevoeld, dat men ook met den organisatie-vorm een andere richting uit moest gaan. Het technisch-reglement, no. 4 der „mededelingen", was reeds gedurende enkele jaren uitverkocht en het scheen wel of de onzekerheid over de richting, welke moest worden ingeslagen, het verschijnen van een nieuwe druk tegenhield. Aan Hopman Schaap werd opgedragen, om het nieuwe technische-reglement samen te stellen. Deze, destijds te Ommen woonachtig, had op zijn tafel het oude technisch-reglement, de Statuten, het huishoudelijk reglement der vereniging en een exemplaar van de Engelse Rules voor zich liggen, om daaruit een nieuwe leidraad voor de Nederlandsche padvinders samen te stellen, toen hij bezoek kreeg van den toenmaligen adjunct-secretaris. De

ontmoeting had als gevolg, dat laatstgenoemde met het exemplaar van de Engelse Spelregels naar den Voorzitter reisde en deze besloot tot het voorstellen van een geheel nieuwen organisatie-vorm in overeenstemming met die van de Engelse Spelregels.
In November van hetzelfde jaar werd het secretariaat van de vereniging naar Den Haag overgebracht en de opstelling van het nieuwe reglement werd onder het directe toezicht van den Voorzitter door Hopman Schaap en den Adj. secretaris ter hand genomen.
Op de algemene vergadering, waarop het nieuwe reglement ter tafel werd gebracht, werd het door de leiders met groot enthousiasme begroet en door de afdelings-bestuursleden met even groot wantrouwen bekeken. In zekeren zin terecht, want met het nieuwe reglement, de Spelregels, werd van de afdelingsbestuursleden gevraagd, o.m. afstand te doen van hun rechten tot het verkiezen van het Hoofdbestuur. Het betekende omzetting van de burgerlijke vereniging in het corps met eenhoofdige leiding. (In de loop der jaren is hierover zo vaak geschreven en gesproken, dat in de padvindersbeweging deze aanduiding voldoende voor zich zelf spreekt). Het was niet te verwachten, dat zulk een ingrijpende verandering zo maar voetstoots tot stand zou kunnen worden gebracht. De Voorzitter gaf te kennen, dat hij alleen zijn krachten aan de Beweging zou willen blijven geven, indien de verandering van organisatie-vorm zou worden aanvaard. Na zeven jaren was inderdaad veel bereikt voor het opvoeren van de algemene standaard en wie met de interne aangelegenheden op de hoogte was, wist, dat er veel grondwerk verricht was, waarop een nieuw gebouw zou kunnen worden opgetrokken, doch in verhouding was de groei der Beweging niet van betekenis. Dit deed den Voorzitter de eis stellen, dat met de nieuwe organisatie-vorm de proef moest worden genomen. De algemene vergadering had nog weinig begrip van de persoonlijkheid van den Voorzitter en nam dan ook diens uitspraak, dat aanvaarden van de nieuwe werkwijze de voorwaarde was voor zijn aanblijven, niet ernstig op. Het ontwerp Statuten-wijziging, dat uitvloeisel was van de nieuwe Spelregels, werd afgestemd, waarop de Voorzitter aftrad. Dit veroorzaakte grote ontzetting in de padvindersbeweging en er werd opnieuw en in aller ijl een algemene vergadering belegd, waarin practisch met algemene stemmen het ontwerp werd aangenomen. Telegrafisch werd de Voorzitter hiervan verwittigd met de mededeling, dat een beroep op hem werd gedaan, om de leiding van de vereniging wederom op zich te nemen en de fuctie van Hoofdverkenner te aanvaarden, hetgeen betekent hoogste scheidsrechter in padvinderszaken en Leider van de padvindersbeweging in Nederland.
Wel had de algemene vergadering thans de Spelregels en daarmede de invoering van het corps met eenhoofdige leiding aanvaard, doch de practische uitwerking zou nog vaak tot grote interne moeilijkheden aanleiding geven. Insiders hebben deze moeilijkheden steeds als een groeiproces gezien, hoewel het vaak naar buiten leek, alsof de vereniging uiteen zou vallen in twee of meer zelfstandige groepen, ieder met een eigen leider.
De invoering van het corps en de vestiging van het Nationaal Hoofdkwartier had wederom vernieuwde inspanning van alle krachten om de Beweging vooruit te brengen, tengevolge.
Districtscommissarissen werden benoemd, thans met bevoegdheden om leiders te toetsen, een technisch toezicht op de troepen uit te oefenen en in te grijpen, indien het belang van de Beweging zulks nodig maakte. In

plaats van bestuurscolleges kwamen functionnarissen met persoonlijke verantwoordelijkheid. De afdelingsbesturen kregen tot taak, om te trachten plaatselijk mogelijkheden te scheppen voor de bestaande Groepen en voor de verbreiding van de Beweging, in plaats van het toezicht te houden op het leiden van de Beweging in het algemeen en de individuele Groepen in het bijzonder.

Het Nationaal Hoofdkwartier was niet langer alleen een administratief orgaan, doch door middel van Hoofdkwartierscommissarissen werd leiding gegeven aan de verschillende onderdelen. De Hoofdverkenner zelf belastte zich met het commissariaat voor Training en naast de cursussen op het Buitencentrum werd ook een aanvang gemaakt met de voorbereidende opleiding van leiders in de districten door de D.C.'s.

Nationale bijeenkomsten voor leiders werden gehouden met demonstraties, waarmede beoogd werd aan de leiders suggesties te geven voor het werk in de Groepen. Bijeenkomsten voor Commissarissen vonden enkele malen per jaar plaats, ter bespreking van mogelijkheden, welke het werk van de Commissarissen met zich bracht en ter voorlichting van de Commissarissen. Ook hier werd het gesproken woord door demonstraties toegelicht.

De Hoofdverkenner zelf riep een instituut in het leven, waarin hij als verantwoordelijk Leider van de Beweging verantwoording zou kunnen afleggen, een Raad van de vereniging werd gevormd, waarin vooraanstaande Nederlanders zitting hadden en die tot taak had, het toezicht uit te oefenen op de Bestuursgestie.

Hoewel van 1927 af een gestadige groei van de Beweging in ons land kon worden geconstateerd, mag men niet zeggen, dat dit uitsluitend aan de wijzigingen, welke in dat jaar tot stand kwamen, te danken was. In de jaren 1920—1927 is veel bereikt, wat de latere groei van de Beweging mogelijk maakte. Het aantal leden was van 1912 af tot 1927 steeds om de 4000, in 1930 telde de Beweging 6000 leden en sprongsgewijs klom 't ledental van 6000 in vijf jaren tijd tot 16000 en vier jaar later tot 26000.

Had tot dusverre de leidende geestelijkheid van de Katholieke kerk bezwaar gemaakt tegen de oprichting van padvindersgroepen en tegen deelname van de Katholieke jeugd aan de padvindersbeweging in Nederland, in 1928 kwam hierin verandering doordat enkele experimenten met de Katholieke jeugd, met goedvinden van het Episcopaat genomen, met een gunstigen uitslag werden bekroond. Profiterend van de ervaring, welke de Nederlandsche padvinders hadden opgedaan, kon in korten tijd door de aangewezen leiding in samenwerking met den Hoofdverkenner een groot aantal Katholieke Groepen worden opgericht. De Groepen werden oorspronkelijk op het Nationaal Hoofdkwartier ingeschreven, doch ressorteerden niet onder de plaatselijke afdelingen en later, toen voldoende Commissarissen uit de geschoolde Katholieke leiders konden worden gerecruteerd, ook niet onder de D.C.'s. Naar het oordeel van den Hoofdverkenner eiste het belang van de Katholieke jeugd, dat tegemoet zou worden gekomen aan verlangens, welke ten aanzien van de organisatie van de Katholieke Verkenners door de verantwoordelijke Katholieke geestelijkheid werden gesteld. De verwachting, dat het Verkennen zelf zijn uitwerking op hen zou hebben, die zich eraan overgaven en dat dus onafhankelijk van godsdienstige gezindheid de ware geest en de juiste mentaliteit zich zouden ontwikkelen, wettigde het toegeven aan eisen, die uit een nationaal en organisatorisch oogpunt ongewenst leken.

De snelle verbreiding der Beweging

onder de Katholieke jeugd heeft ongetwijfeld een gunstige terugslag gehad op de ontwikkeling van de padvindersorganisatie in het algemeen. Ook het onderdeel Welpen, in 1920 ter hand genomen en sindsdien practisch zonder moeilijkheden gestadig gegroeid, heeft veel bijgedragen tot de bloei van de gehele Beweging. De Welpenleider, die na enkele jaren met den jongen wolf in de Rimboe te hebben gejaagd, in hoge mate belanghebbende is geworden bij een goed marcheren van de Verkennerstroep, heeft vaak met succes pogingen in het werk gesteld om voor de oud-Welpen een geschikten Verkennersleider te vinden; de Welpen, die een goede training in de Horde hebben doorlopen, zijn reeds een eind gevorderd op het Verkennersspoor, als ze in de Troep komen!

Voor het eerst en voor goed bleek naar buiten, welk een gedaantewisseling de padvindersbeweging in Nederland had ondergaan in het Nationaal Kamp, in 1932 in Wassenaar gehouden. Voor de buitenstaanders, die het kamp bezochten, was het een openbaring, voor de Nederlandse padvindersbeweging en voor de leiding schonk het kamp een grote voldoening. De Hoofdverkenner had het Nationaal Kamp bedoeld als een vooroefening voor het geval aan Nederland de organisatie van een Wereld-Jamboree zou worden opgedragen. Dit geschiedde inderdaad: de Internationale Conferentie in 1935 te Stockholm gehouden, nam met algemene stemmen het besluit aan, de Nederlandse padvindersvereniging te verzoeken, de organisatie van de Jamboree in 1937 op zich te willen nemen. Voor de Wereld-Jamboree 1937 werd gehouden, had de N.P.V. twee maal een zware beproeving te doorstaan.

De eerste was de belofte-kwestie, welke in 1933 de oorzaak was van het uittreden van een aantal padvinders, 10 pct. van het totaal, die een afzonderlijke vereniging, „de Padvindersvereniging Nederland", oprichtten. Een uitvoerige beschouwing over deze belofte-kwestie zelf valt buiten het bestek van dit korte overzicht. Volstaan worde met te vermelden, dat naar buiten de indruk werd gewekt, dat de toestand in de padvindersbeweging lang niet zo rooskleurig was, als het Nationaal Kamp wel had willen doen geloven.

In 1935 maakte de vereniging zich op, de Wereld-Jamboree van 1937 voor te bereiden. De Hoofdverkenner hoopte zowel voor ons land als voor de Beweging door deze Jamboree veel te bereiken; op zijn minst genomen zou deze Jamboree niet mogen onderdoen voor welke voorgaande ook en het zou de Jamboree van den Nederlandsen padvinder moeten zijn. Aan beide voorwaarden werd voldaan: de buitenlandse deelnemers aan de Jamboree waren opgetogen over de bijeenkomst en over de ontvangst, welke Nederland en de Nederlandse padvinder hen had bereid; zonder uitzondering hebben de Nederlandse padvinders aan de Jamboree en de voorbereiding ervan deelgenomen! Dit werd ten koste van grote offers bereikt. De Hoofdverkenner zag zich door omstandigheden genoopt persoonlijk een leeuwenaandeel in de voorbereiding te nemen. De talrijke moeilijkheden, welke ten aanzien van het terrein te Vogelenzang moesten worden overwonnen om de voorwaarden, waaraan de geschikte kampplaats voor een Jamboree moest voldoen, te scheppen, eisten schier boven menselijke inspanning. In Juli 1936, toen practisch alle moeilijkheden tot een bevredigende oplossing waren gebracht, trof den Hoofdverkenner, tijdens zijn werk voor de Jamboree, een zware slag, welke hem op het ziekbed neerwierp en hem uitschakelde voor de dagelijkse leiding van de vereniging van de Jamboree-voorbereiding. Donkere dagen volgden voor de pad-

vindersbeweging in ons land. In de commissie, die met de leiding van de Jamboree belast was en een deel van de Hoofdkwartierscommissarissen wilden niet voortgaan op den weg, welke door den Hoofdverkenner was ingeslagen en er ontstond een strijd, waarin Districtscommissarissen, ja, in enkele gevallen de leiders, betrokken waren. Gelukkig kon een kleine kern doorwerken aan de voorbereiding van de Jamboree. De padvindersbeweging beleefde in Augustus 1937 ware triomphdagen en deze bijeenkomst heeft op deelnemers en bezoekers een onuitwisbare indruk achtergelaten. De Hoofdverkenner was gelukkig zover hersteld, dat hij de Jamboree kon bijwonen en er als gastheer kon optreden. Zijn gezondheidstoestand noopte hem echter zich uit de leiding van de Padvindersbeweging terug te trekken. Tot zijn grote voldoening en tot grote vreugde van de Nederlandse padvinders werd Z.K.H. Prins Bernhard bereid gevonden, de functie van Koninklijk Commissaris te aanvaarden. Prins Bernhard had bij Zijn bezoeken aan de Jamboree van Zijn grote belangstelling voor de Nederlandse padvindersbeweging doen blijken en in de harten der padvinders werd spontaan de hoop gekoesterd, dat Z.K.H. door de Jamboree voor de Beweging gewonnen zou zijn. De Hoofdverkenner wees uit het midden van zijn medewerkers een Dagelijks Bestuur aan en reikte aan den Hoofdkwartierscommissaris, A. Oosterlee, een volmacht als Hoofdcommissaris uit. Bij ontstentenis van den Hoofdverkenner zou de Hoofdcommissaris als waarnemend Hoofdverkenner optreden; met den Hoofdkwartierscommissaris A. H. van Leeuwen, Penningmeester, zou de Hoofdcommissaris het Dagelijks Bestuur vormen. Op het einde van 1927 nam de Hoofdverkenner afscheid van de padvindersbeweging op een hiertoe belegde bijeenkomst van Commissarissen.

De nieuwe leiding zag zich voor de taak gesteld om de verhoudingen, zoals deze in den loop der jaren gegroeid waren, te consolideren. De federatieve band met de Katholieke Verkenners, de bijzondere positie van de Nederlandsche Christelijke Vereeniging van Padvinders, de samenweking met de Padvindersvereeniging Nederland, drongen de wenselijkheid op tot het stichten van een contactorgaan, dat als hoogste instantie zou kunnen fungeren in de padvinderszaken, die de gehele Beweging betreffen. De Nationale Padvindersraad werd gevormd, waarvan de Hoofdcommissaris der N.P.V. Voorzitter en de Hoofdcommissaris der Katholieke Verkenners onder-Voorzitter werd.
Tijdens de voorbereiding van de Wereld-Jamboree kwam een contact met de Padvindersvereeniging Nederland tot stand en werd de basis gelegd voor een definitieve oplossing van de moeilijkheden, welke de twee verenigingen van elkander scheidden. Voor het jaar 1940 zijn intrede deed, kwam de fusie tussen de beide organisaties tot stand.
De moeilijke tijdsomstandigheden op het einde van de kwarteeuw van het bestaan der N.P.V. brengen bijzondere zorgen met zich voor de leiding; de slechte economische toestand en de grote lasten, welke de mobilisatie ons volk oplegt, hebben een belemmerende invloed op de ontwikkeling van de Beweging. Onze volksaard brengt echter mede, dat wij het beste in conditie zijn, als wij ons aan de dreigende golven moeten ontworstelen; als wij heuvel op moeten, komen wij eerst tot inspanning van alle krachten. Dankbaar en hoopvol stemt het de padvindersbeweging, dat Z.K.H. Prins Bernhard zulk een grote belangstelling ervoor aan de dag legt en persoonlijk een aandeel neemt in het Nederlandse padvindersleven.

Sp.

Kerstfeest met de Pontonniers

Dichtbij elkaar gezeten, reden we op Tweede Kerstdag, 's middags, ongeveer drie uur, in een overvolle militaire vrachtwagen, ergens in Nederland, door het winterlandschap.
We, dat zijn allereerst de Arkelse Voortrekkers met hun Oûbaas en Baas, meerdere Verkenners en Welpenleidsters, verschillende leden van 't Meisjesgilde: Padvindsters, Pioniersters, Leidsters, allen uit Gorkum. Ditmaal noemen we niet de dames het eerste, maar de V.T.'s, want van deze en hun leiding was het plan uitgegaan voor de tocht, die we thans ondernamen.
Dit jaar, nu zoveel mannen het Kerstfeest niet in hun huiselijke kring kunnen vieren, maar de Kerstavonden in hun kazernes of andere verblijven moeten doorbrengen, ja sommigen op hun wachtposten zouden staan, wilden de V.T.'s trachten aan hen een verrassing te bereiden. Allereerst was er echter geld nodig. In allerijl werd met behulp van de gehele Gorkumse Afdeling, een demonstratie-avond voor publiek gegeven. Het hiermee verdiende geld zou dan voor dit doel ter beschikking gesteld worden. Het saldo bedroeg plm. *f*70.—.
Nu kon men beginnen:
25 pakketten werden verzonden aan de mannen, die op de Kerstavonden, aan de grenzen van ons land, op post stonden. De inhoud van de pakketten bestond uit allerlei heerlijkheden, als: blikjes knakworstjes, leverpastei, pakjes sigaretten, koeken, enz.
Verder werd door zes Voortrekkers, onder militair geleide, op Kerstavond aan de schildwachten in de omgeving van Gorkum, hete chocolademelk gebracht en een Kerstpakket uitgereikt.
Maar nu nog de volgestopte vrachtwagen. Waar ging die heen, wat was de bedoeling van deze tocht? We reden naar het cantineschip van een afdeling Pontonniers. Eenzaam wonen deze mannen aan het water. Het is een eigenaardig en primitief leven in hun schepen. Het lag in ons voornemen om hun een gezellige en huiselijke avond te geven.
Na de autorit, ging de tocht verder per stoomboot. Het was voor de meesten van ons een heel avontuur: het wijde water, de bevroren velden en de onbekende bestemming.
De beschikbare ruimte in het ruim van het cantineschip bedroeg 17 M. x 6 M., en dus groot genoeg om plm. 100 soldaten en 30 Padvinders te bergen. Snel werd met de versiering van het ruim aangevangen. Dit was het werk van de Verkenners. De leidsters dekten en sierden de 16 tafels, terwijl de Padvindsters 500 sneden geroosterd brood smeerden en belegden. Om 5.30 u. werd door de manschappen en Padvinders gezamenlijk gedineerd in het thans zeer gezellige ruim, waar de lichtjes van de Kerstboom en een zeventigtal vetpotjes de stemming nog verhoogden. De leidsters en verkenners bedienden de mannen, terwijl aan iedere tafel ook een of meerdere leidsters aanzaten. Het maal smaakte voortreffelijk.
Daarna werden de tafels uit het ruim verwijderd; een imitatie-kampvuur werd in het midden geplaatst en hieromheen, op de banken, schaarde men zich.
Commissaris Grijns kwam nu naar voren: we zongen gezamenlijk het „Stille Nacht, „Heilige Nacht". Een

Schotse legende werd nu verteld. Volgens deze legende is het slechts mogelijk, dat één persoon in de Kerstnacht door Christus wordt aangeraakt. Commissaris Grijns wees er ons op hoe gelukkig het is, dat dit verhaal slechts een legende is, want thans is er niet één persoon, die dit geluk tebeurt kan vallen, maar voor ons allen staat deze mogelijkheid open. We besloten deze aandacht met het zingen van: „Daar is uit 's werelds duistere wolken".
Hierna nam Oûbaas v. d. Plank de leiding weer over. Er volgde een wedstrijd in hersengymnastiek. Een der Padvindsters maakte een zeer goede beurt door 100 K.G. lood zwaarder te verklaren dan 200 pond dons, terwijl een soldaat meer in de militaire termen, dan in schilderijen thuis bleek te zijn. Op de aan hem gestelde vraag: „Wie is de schilder van de Nachtwacht?", antwoordde hij: „Welke wacht?".
Succes had ook de verkleedrace. Hieraan nam zelfs de militaire leiding deel en de prijs, een mand worsten, werd dan ook door hen in de wacht gesleept.
Het werd een avond, waarop we met genoegen mogen terugzien: vol vrolijkheid, gezelligheid en zang, terwijl de tractaties zich ook goed deden smaken. Aan het einde van de avond werden nog pakjes sigaretten, heerlijke koeken met opschriften, en appels uitgereikt.
Uit de gesprekken, die we met de manschappen voerden, konden we wel merken, dat het bezoek gewaardeerd werd.
Onder een klare sterrenhemel voer het kleine stoombootje ons weer huiswaarts. Vele lichtbakens versierden het landschap. Het was koud maar in ons was een warm gevoel van dank, dat we deze avond hadden mogen meevieren. Hulde vooral aan de Arkelse Voortrekkers en hun leiders.

Een buitenstaandster.

Secretariaat

Lidmaatschap Buitenlanders.

Tot het lidmaatschap van de vereniging zijn toegelaten:
H. M. M. Fischbuch, zonder nationaliteit, welp van de 1e Rotterdamse Groep;
D. H. Lloyd Tam, van Engelse nationaliteit, wonende te Amsterdam;
Sidney Woods, A.V.L. van de Heidepark groep te Hilversum, van Engelse nationaliteit.

Internationale correspondentie.

De navolgende buitenlandse padvinders zouden gaarne corresponderen met een broeder padvinder uit Nederland:
Yin Shaw, oud 15 jaar, wonende op Malakka, verzamelaar van postzegels, munten, ansichten en padvindersouvenirs;
T. Anderson, A.V.ener groep in Zuid Rhodesië;
Voortrekker Jacinto dos Reis Moniz Silva van de Azoren;
allen in de Engelse taal en
Voortrekker André Coopman (oud 20 jaar) uit Luik, in de Franse taal.

Scout Shop.

Tot depôthouder van het depôt van de afd. verkoop te Roermond is benoemd Hopman G. J. Naus, Schoolpad 21 (Kapel in 't Zand) te Roermond. Het depôt zal geopend zijn des Dinsdags van 6 tot 8 uur en 's Zaterdags van 5 tot 7 uur n.m. en voorts na onderlinge afspraak.

NATIONALE PADVINDERSRAAD

Beschermvrouwe:
Hare Majesteit de Koningin.

Koninklijk Commissaris:
Z.K.H. Prins Bernhard der Nederlanden.

Gevestigd Alexanderstraat 20, 's-Gravenhage.

A. Oosterlee, Hoofdcommissaris, Wnd. Hoofdverkenner van de Nederlandsche Padvinders, Voorzitter.
Mr. R. Höppener, Hoofdcommissaris van de Katholieke Verkenners, Onder-Voorzitter.
A. H. van Leeuwen, Penningmeester en Wnd. Hoofdcommissaris van de Nederlandsche Padvinders, Secretaris-Penningmeester.
Leden:
Ir. C. Beets, H.K.C. voor Fabrieksgroepen van „de Nederlandsche Padvinders".
Ds. W. M. A. Kalkman, H.K.C. van „De Ned. Christelijke Vereeniging van Padvinders".
Dr. A. Ramselaar, Hoofdverkennersgeestelijke van de Katholieke Verkenners.
Prof. Dr. J. E. de Quay, H.K.C. voor Voortrekkers van de Katholieke Verkenners.

„DE NEDERLANDSCHE PADVINDERS"

Koninklijk Goedgekeurd.
Nat. Hoofdkwartier: Alexanderstraat 20, 's-Gravenhage, Tel. 112088, Giro 150484.

RAAD DER VEREENIGING

C. J. M. Collette, Voorzitter, Luitenant-Generaal b.d., v. Horvettestr. 55, Voorburg.
Prof. Mr. P. J. M. Aalberse, Minister van Staat, Lid van den Raad van State, J. v. Oldenbarneveltlaan 82, 's-Gravenhage.
J. M. de Booy, Directeur B. P. M., Carel van Bylandtlaan 30, 's-Gravenhage.
Mr. J. van Gelein Vitringa, Raadsheer in den Hoogen Raad, v. Hogenhouck-laan 60, 's-Gravenhage.
C. J. Hasselman, Lid van den Raad van State, Groenhovenstr. 11, 's-Gravenhage.
Pangeran Adipati Ario Koesoemo Joedo, Oud-lid van den Raad van Ned. Indië, Statenlaan 127, 's-Gravenhage.
J. F. Osten, Vice-Admiraal b.d., v. Beverningkstraat 22, 's-Gravenhage.
A. Pierson, Heerengracht 206—214, Amsterdam.
Prof. Ir. R. L. A. Schoemaker, Julianalaan 16, Delft.
Prof. Dr. J. Schmutzer, Maliesingel 26, Utrecht.
Mr. Dr. R. H. Baron de Vos van Steenwijk, Commissaris der Koningin in de Provincie Drente, Assen.
A. Oosterlee, Secretaris, adv. lid, Bijleveldsingel 15, Nijmegen.
A. H. van Leeuwen, Penningmeester, adv. lid, Kiplaan 3, 's-Gravenhage.

HOOFDKWARTIERS-COMMISSARISSEN

A. Oosterlee, Hoofdcommissaris, waarn. Hoofdverkenner, H.K.C. voor het Buitenland, Training en Verkenners, Secretaris, Bijleveldsingel 15, Nijmegen, Tel. 23220, na 5 uur 23270.
A. H. van Leeuwen Waarn. Hoofdcommissaris, H.K.C. voor Beheer en voor Uitrustingen en Uniformen, Penningmeester, Kiplaan 3, 's-Gravenhage, Tel. 395183.
Ir. C. Beets, H.K.C. voor Fabrieksgroepen, Drienerwolde, Lonneker.
Ds. W. M. A. Kalkman, H.K.C. voor N.V.C.P.-groepen, Koninginneweg 169, Amsterdam Zuid, Tel. 92660.
C. R. T. Baron Krayenhof, H.K.C. voor Pers en Propaganda, Gr. Haesebroekscheweg 8, Wassenaar.
J. F. Osten, Vice-Admiraal b.d., wnd. H.K.C. voor Zeeverkenners, v. Beverningkstraat 22, 's-Gravenhage, Tel. 556380.
Ph. D. Baron van Pallandt van Eerde, H.K.C. voor Bijzondere Eisen, Ommen, Tel. 66.
Ir. P. Telder, H.K.C. voor Voortrekkers en Oud-Padvinders, Krakelingeweg 2, Zeist, Tel. 3012.
Drs. H. W. van der Gugten, H.C. voor Ned. Oost-Indië, Bilderdijkstraat 11, Bandoeng.

Secr. Hoofdkwartier: H. J. Spijkerman, Alexanderstraat 20, 's-Gravenhage. (Tel. part. adres 716891).

ASSISTENT HOOFDKWARTIERS-COMMISSARISSEN

J. J. Buitendijk, A.H.K.C. voor N.C.V.P.-groepen, Goudreinetstraat 616, 's-Gravenhage.
Ir. J. R. de Jong, A.K.H.C. voor Training, Westerstraat 4, Utrecht.
W. J. Kruys, A.H.K.C. voor Zeeverkenners, Luitenant ter Zee, P. Gabrielstraat 23, 's-Gravenhage.
L. A. van Leer, A.H.K.C. voor Bijzondere Eisen, Postpadvinders, Stadionkade 30-I, Amsterdam-Z.
Fred. Meijers, A.H.K.C. voor Oud-Padvinders, Prins Hendriklaan 77, Utrecht.
J. F. Schaap, A.H.K.C. voor Training, Reinkenstraat 14a, 's-Gravenhage.
H. J. Spijkerman, A.H.K.C. voor Beheer, Training, en Uitrustingen en Uniformen, Duinrell, Wassenaar.
A. E. van Voorthuisen Jr., A.H.K.C. voor Voortrekkers, Parkweg 22, Enschede.
Dr. J. P. Werre, A.H.K.C. voor Bijzondere Eisen, Harddraverslaan 15, Santpoort.

DISTRICTS-COMMISSARISSEN.

AMERSFOORT: D.C.: J. Dormaar, Stephensonstraat 79, Amersfoort.
A.D.C. voor Welpen: J. Oldeman, 1e Dorpsstraat 13, Zeist.
A.D.C. voor Verkenners: J. van Willigen, Kroostweg 38, Zeist.
A.D.C. voor Verkenners: C. M. Batenburg, Prinses Marielaan 23, Amersfoort.
A.D.C. voor Voortrekkers, Wnd. D.C.: A. J. Stenvert, 2e Hoogeweg 28, Zeist.

AMSTERDAM: D.C.: J. Faber, Keizersgracht 232, Amsterdam.
A.D.C.: H. E. Maillette de Buy Wenniger, Districts Hoofdkwartier, Heerengracht 395 hs., Amsterdam.
A.D.C. voor Welpen: Mej. N. J. Allart, Sarphatipark 88, Amsterdam; Mevr. M. J. Jonasse v. Setten, Schinkelkade 23 A I, Amsterdam-Z.
A.D.C. voor Verkenners: A. v. Ankeren, Smedemanplein 1, Nieuwer-Amstel.
A.D.C. voor Verkenners: A. Tangelder, J. W. Brouwersstraat 30 boven, Amsterdam-Z.
A.D.C. voor Voortrekkers: Ir. J. W. Bijleveld, v. Tuyll v. Serooskerkenplein 52 III, Amsterdam.
A.D.C. voor B.E.: L. A. van Leer, Stadionkade 30 I, Amsterdam-Z.

ARNHEM: D.C.: A. Oosterlee, Bijleveldsingel 15, Nijmegen.
A.D.C.: M. H. Boevé, v. Heemstralaan 4, Arnhem.
A.D.C. voor Welpen: W. J. Paalman Jr., Parkstraat 51, Arnhem.
A.D.C. voor Welpen: Onderdistrict Nijmegen: Mej. J. W. E. Laanbroek, Berg en Dalseweg 2, Nijmegen.
A.D.C. voor Verkenners: R. Dijkstra, St. Annastraat 82a, Nijmegen.
A.D.C. voor Voortrekkers: Dr. F. L. Oudendal, Oranje Nassau-Oord, Renkum.

„DE BETUWE": D.C.: Ir. C. D. Grijns, Nieuwe Hoven 64, Gorinchem.
A.D.C. voor Welpen, Onderdistrict O.: Mej. E. de Gier, Arkelstr. 87, Gorinchem.
A.D.C. voor Welpen, Onderdistrict W.: A. Gelderblom, Kelenstraat 7, Gorinchem.
A.D.C. voor V.T.: W. J. v. d. Plank, Arkelstraat 1, Gorinchem.

BREDA: D.C.:
A.D.C. voor Verkenners: G. H. Schrijver, Minister Nelissenstr. 5, Breda. Wnd. D.C.
A.D.C. voor Welpen: Mej. P. A. G. v. d. Grift, Heylaarstraat 74, Princenhage.

CURACAO: D.C.: L. D. Nederhorst, Curaçao.

FRIESLAND: D.C.: Ds. G. J. W. den Herder, Zuid 56, Drachten.
A.D.C.: Dr. W. A. Wiemer, Harlingerstraatweg 9a, Leeuwarden.
A.D.C. voor Verkenners: J. Maas, Franekerstraat 72, Leeuwarden.
A.D.C. voor Welpen: Mevr. E. Posthuma-Posthuma, Stationsweg 1a, Sneek.

'T GOOI: D.C.: H. F. L. Krämer, Burg. Gülcherlaan 15, Hilversum.
A.D.C. voor Verkenners: Ir. J. F. Roest, Vondellaan 4, Baarn. Wnd. D.C.

A.D.C. voor Welpen: Mevr. J. J. Kiès-Baas, Heuvellaan 20, Bussum.
A.D.C. voor Zeeverkenners: J. Outshoorn, Ruthardlaan 8, Bussum.
A.D.C. voor Voortrekkers: P. M. Souwer, Gr. Hertoginnelaan 16, Bussum.

's-GRAVENHAGE: D.C.: A. H. v. Leeuwen, Kiplaan 3, 's-Gravenhage.
A.D.C.: J. F. Schaap, Reinkenstraat 14a, 's-Gravenhage.
A.D.C.: H. J. Spijkerman, Duinrell, Wassenaar.
A.D.C. voor B.E.: Mevr. G. A. Kleyn-Krayenhoff, v. Dorpstraat 5, Scheveningen.
A.D.C. voor Welpen: Mej. H. C. Struys, Sonoystraat 87, 's-Gravenhage.
Mej. H. M. Verhorst, Dierenschelaan 180, 's-Gravenhage.
A.D.C. voor Verkenners:
J. J. Buitendijk, Goudreinetstraat 616, 's-Gravenhage.
Dr. M. Duyster, Wassenaarscheweg 194, 's-Gravenhage.
A. Janson, de la Reyweg 25, 's-Gravenhage.
Ch. de Vogel, Roelofsstraat 129, 's-Gravenhage, Tel. 774118.
A. J. D. de Winter, Benoordenhoutscheweg 72, 's-Gravenhage.
A.D.C. voor V.T.: H. C. Hasenack, Wildhoeflaan 11, 's-Gravenhage.
A.D.C. voor Zeeverkenners: W. J. Kruys, Luitenant ter Zee, P. Gabrielstraat 23, 's-Gravenhage.

GRONINGEN: D.C.: Mr. J. Siertsema, Marktstraat 19, Groningen.
A.D.C.: Ds. G. Winters, Ned. Herv. Predikant, Kantens (Gr.).
A.D.C. voor Welpen: Mej. F. Paul, Oosterhoutstraat 44, Assen.

HAARLEM: D.C.: M. C. de Jong, Verspronckweg 36, Haarlem.
A.D.C.: A. Joh. Kloek, Jelgersmastraat 47, Haarlem.
A.D.C. voor Welpen voor B.E.: Mevr. R. de Jong-Nonhebel, Verspronckweg 36, Haarlem.
A.D.C. voor Verkenners: P. Klant, Brouwersplein 2 zw., Haarlem.

A.D.C. voor Voortrekkers: A. Mijs, Kievitslaan 5, IJmuiden.

's-HERTOGENBOSCH: D.C.: Mr. A. Fens, Keizersgracht 6, Eindhoven.
A.D.C. voor Welpen: Mej. M. Jansen, Leenderweg 307, Eindhoven.
A.D.C. voor Verkenners: L. C. A. v. Kuijk, Frankrijkstraat 39, Eindhoven.
A.D.C. voor Voortrekkers: W. v. Moorsel, Geldropscheweg 162, Eindhoven.

MAASTRICHT: D.C. Dr. L. J. van der Wolk, Heirstraat 42, Beek (L.).
A.D.C.: B. M. van Griethuizen, Jubileumstraat 13, Sittard.
A.D.C.: Dr. Ir. H. A. J. Pieters, Treebeek (Limb.). Wnd. D.C.

NIEUW NICKERIE: D.C.: J. ten Meer, Oranje Nassaustraat 46, Nieuw Nickerie, N.W.I.

NOORDERKWARTIER: D.C.: Mr. D. Bosscher, „De Blinken", Blinkenlaan 66, Blockhovepark Heiloo, post Alkmaar.
A.D.C. voor Welpen: Mej. N. Lind, Heerenstraat 5, Alkmaar.
A.D.C. voor Verkenners: A. M. E. Grabowsky, Koepoortstraat 119, Hoorn.
A.D.C. voor Voortrekkers: L. N. A. van der Plank, Bergerweg 12, Alkmaar.

PARAMARIBO: D.C.: J. E. Herrenberg Wagenwegstraat, Paramaribo (Suriname).

ROTTERDAM: Hoofdkwartier, Haringvliet 76, Tel. 15530.
D.C.: W. Kloot, Avenue Concordia 126, Rotterdam.
A.D.C.: E. E. Lankenau, Harddraverstraat 27, Rotterdam.
A.D.C. voor Schiedam en Beneden-Maas: A. M. Sunderman, L. de Colignystraat 43, Schiedam.
A.D.C. voor Welpen Rotterdam-Zuid: Mej. P. B. v. d. Wolk, Agnesstraat 1 B, 's-Gravenhage.
A.D.C. voor Welpen Rotterdam-West, Schiedam en Beneden-Maas: Mej. E. M. Schneller, Rotterdamschedijk 27b, Schiedam.

A.D.C. voor Verkenners: B. Bieleveld, Mauvelaan 8, Leidschendam.
A.D.C. voor Zeeverkenners: P. C. v. Putten, Oost-Maasstraat 11a, Rotterdam.
A.D.C. voor Voortrekkers: G. Helbers, Vriendenlaan 28A, Rotterdam-C.

RIJNLAND: D.C.: Prof. Dr. P. A. H. de Boer, Rijnsburgerweg 130, Leiden.
A.D.C. voor Welpen: Mevr. Ch. C. Viets Haspels, Fagelstraat 17, Leiden.
A.D.C. voor Voortrekkers: A. Valkenburgh, Koninginnelaan 49, Leiden.

TWENTE: D.C.: W. H. E. van Gelder, Rondhuisstraat 5, Almelo.
A.D.C. voor Welpen: G. van den Esschert, Julianastraat 16, Almelo.
A.D.C. voor Verkenners: J. v. Zon, Deurningerstraat 59, Hengelo.
A.D.C. voor Voortrekkers: A. E. v. Voorthuisen Jr., Parkweg 22, Enschede.

UTRECHT: D.C.: H. M. Rozendaal, Lucasbolwerk 15, Utrecht, Tel. 13360.
A.D.C. voor Welpen: Z. C. Salomé, Twijnstraat 62 bis, Utrecht.
A.D.C. voor Verkenners: Dr. F. P. Jonker, Catharijnesingel 91 bis, Utrecht.
A.D.C. voor Voortrekkers: J. G. A. van Medenbach de Rooy, Wagnerlaan 24, Bilthoven, Tel. 3483.

ZEEUWSCHE EILANDEN: D.C.: Ds. P. Fagel, Ned. Hervormde Pastorie, Veere.
A.D.C.: J. J. Meijboom, Blauwedijk P 39 C, Middelburg.
A.D.C.: P. C. Quant, Middelburgschestraat 28, Goes.

ZEEUWSCH-VLAANDEREN: D.C.: Drs. J. Boezeman, K. Nieuwstraat A 281, Hulst.

ZUID-HOLLANDSCHE EILANDEN: D.C.: P. M. Cevaal, Steenstraat 2, Oud-Beijerland.
A.D.C.: Ir. J. B. Dumont, Singel 202, Dordrecht.
A.D.C. voor Welpen: Mevrouw H. J. Andreae-de Ruyter van Steveninck, Dubbeldamscheweg 206, Dordrecht.

ZWOLLE: D.C.: Mr. P. van Kleffens, Terborchstraat 10, Zwolle.
A.D.C.: J. J. Reinking, Wilhelminasingel 2, Zwolle.
A.D.C. voor Welpen: Mevr. M. M. de Haan, Tesschenmacherstr. 47, Deventer.

BUITENCENTRUM TE OMMEN: A.D.C.: R. van Gelder, Padvindersboerderij, Ommen.

Advertenties

EEN BOEK TINTELEND VAN GEEST EN HUMOR

LORD BADEN POWELL

EEN VERKENNING IN AFRIKA

MET DEN CHIEF SCOUT ZELF OP AVONTUUR IN EQUATORIAAL AFRIKA

Ing. f 1.30 - Geb. 1.90

Met penteekeningen van den schrijver.

Een levendige weerspiegeling van het leven in Kenya, van menschen, dieren en dingen. Zóo voortreffelijk waargenomen en zóo scherp in enkele woorden gekarakteriseerd, dat men voortdurend het gevoel heeft er zelf te zijn, want ook in literair opzicht is dit boekje een klein meesterwerk. *DE VERKENNER.*

Kostelijk humoristisch teekent in dubbelen zin met woord en teekenstift de oude generaal de typen van zijn omgeving, zoowel menschen als dieren. Het is een boek dat van het begin tot het einde boeit. *DE NEDERLANDER.*

Het boek ziet er smakelijk uit met den flinken druk en de talrijke geestige penteekeningen van de Chief Scout zelf. Het leent zich om zijn lichten toon en zonnig-n inhoud bij uitstek voor vacantie-lectuur, niet alleen voor jong, maar ook voor oud.
NIEUWE ROTTERDAMSCHE COURANT.

Een boek dat elke Nederlandsche Padvinder in zijn bezit zal willen hebben!

IN DEN BOEKHANDEL VERKRIJGBAAR.

J. M. MEULENHOFF - AMSTERDAM

TE HUUR:

Ruim padvinders- of clubhuis, met keuken, buta-gas, 2 douches, enz., meerdere H.A. kampeerterrein in bosch en heide, ongeveer 5 K.M. van station Nunspeet. Br. no. 10873.

De Leiding van de Horde

Doel van scouting is den jongen zo te trainen, dat het beste wat in hem is tot ontplooiïng komt, dat die eigenschappen worden aangekweekt die hem maken tot een goed, eerlijk, nuttig mens — iemand met een zelfstandig oordeel, initiatief, verantwoordelijkheidsgevoel, zin voor de samenleving.
In horde, troep en stam is deze training aangepast aan de verschillende leeftijden: met de jaren verandert de interesse en behoefte van den jongen. De welpentraining is een onderdeel van het geheel: zonder voortzetting daarvan in de troep zou zij een groot deel van haar waarde inboeten! Helaas blijkt uit de statistieken, dat slechts ongeveer 50 pct. van de welpen verkenner blijft.
Waar schuilt de fout? en wat kan de hordeleiding doen om de oud-welpen in de troep te houden?

Persoonlijk heb ik een onwrikbaar geloof in scouting: 't systeem, zoals B. P. het ons gaf, is goed — het is geniaal!...., maar wij leiders, wij maken fouten èn invloeden van buitenaf halen de oud-welpen uit de troep.
't Is goed om regelmatig op de Groepsraad na te gaan, hoe het gaat met de oud-welpen in de troep. Zo af en toe verdwijnt er een. Laten we uitvoerig met Hopman nagaan, waarom deze jongen, die toch een enthousiaste welp was, uit de troep verdween.
I. De huiswerkverdwazing van de div. Middelb. scholen haalt veel jongens uit onze Beweging. Indien de verkenner met een slecht rapport thuiskomt, zijn het meestal de paar uurtjes, die hij met veel enthousiasme aan de troep geeft, die het loodje moeten leggen!
Oude Wolven, kunnen wij hier iets aan doen? Lang niet altijd, maar.... soms wèl!
Als Akeela den nieuweling opleidt en Wet en Belofte met hem bespreekt zal de manier waarop zij dit doet bepalen, hoe de welp over zijn padvinderschap denkt en wat dit op den duur voor hem betekent: Zij legt de grondslag voor heel zijn verder PV-leven. Daarbij rust op Akeela de taak de Ouders van den nieuweling op de hoogte te brengen van doel en werkwijze van de padvinderij. En zo zal ook de manier waarop zij dit doet bepalen, of de Ouders scouting zien als een belangrijk hulpmiddel, naast school en thuis, waardoor hun zoon met meer kans van slagen in de grote wereld komt.... òf, zoals menig Ouder, die bij de 1e onvoldoende, zoonlief uit de troep neemt, als wat aardige Spielerei!
II. De oud-welp heeft geen zin meer, langer verkenner te blijven:
òf het opwindende, avontuurlijke, dat hij in de troep verwachtte, valt hem danig tegen,
òf hij is nog te speels voor de troep,
òf z'n doodgewoon verkennerschap bevalt hem niet na z'n invloedrijk gidsschap in de horde,
òf ..... (Vult u zelf maar aan!).
Oorzaak? De hordetraining sluit niet voldoende aan op de training in de troep!
De fout schuilt bij horde- of troepleiding.... òf bij beiden!
Wat kan de troepleiding doen?.... ik zwijg en vraag de deskundigen te spreken, want ik ben maar een Akeela.
Wat kan de hordeleiding doen?
Oude Wolven! Het werk in vele hor-

den is en blijft tè veel ingesteld op den kleineren jongen: Er wordt te weinig aandacht geschonken aan de oudere welpen.
We moeten aan de oudste welpen veel hogere eisen stellen, dan aan de welp van ongeveer 10 jaar, zowel wat betreft de technische vaardigheid als discipline, enz. enz.
Als de welp overgaat moet hij toch zeker twee-ster zijn met enkele insignes! Begrijp mij goed: géén insignejagerij.... maar de training in de horde moet zo zijn, dat alle stereisen in de horde-oefeningen zijn opgenomen en de welp zelf, door dit thuis en met z'n welpenvrienden nog wat te oefenen, de eisen kan aftekenen. (Hoge eisen stellen!!).
Om een voorbeeld te noemen: Seinen wordt nog veel te weinig in het hordeprogramma opgenomen. Alzo: gesukkel met de 2e ster! Ook voor uw teerpoten is seinen zeer geschikt. Na instructie van AEOUI en BHNT.... en spoedig zal Chris Komt Ruzic.... etc. volgen.... heeft u al prachtig materiaal voor een hele serie seirspelen! Raak voorwerp, dat begint met....?; Noem bloem, die begint met....?; Bakker, Slager, Kruidenierspel, maar dan letters seinen, inplaats van zeggen.... enz. enz..... en ook in uw Special-Pack-Meeting: Met deze enkele letters kunnen de schipbreukelingen op hun onbewoond eiland een heleboel levensmiddelen seinen naar het naderend koopvaardijschip, dat sloepen wil uitsturen! U kunt een opdracht geven in Vreede-seinschrift enz. Stuurt een welp eens een brief in seinschrift.
Zo kunt u alle eisen in stukjes en beetjes als prooi aan de horde serveren! Dus: **alle** stereisen in het programma en niet alleen de 1e stereisen! De insignes behoeven heus niet alleen op de gids/helperbijeenkomst geïnstrueerd te worden. Varieer de gebruikelijk nestinstructie o.l.v. den gids met instructie door de Oude Wolven, aan teerpoten, 1e sterren en instrueer dan een insigne aan de 2-sterren. (Te weinig leiding? geen nood! Na overleg met Hopman zal de verkenner oud-welp komen om op **welpenmanier** instructie te geven!)
Deze insigne-instructie sluit helemaal niet uit, dat de welpen zelf trachten hun insignekennis machtig te worden: vele welpen zoeken zelf de deskundige om hen te helpen voor een bepaald insigne en deze methode heeft al dikwijls een beoordelaar of instructeur voor de horde opgeleverd.
Aan de oudere welpen zullen we hoge eisen moeten stellen wat betreft discipline: de oudere welpen mogen best voelen, dat zij de oudsten van de horde zijn, maar dit mag slechts tot uiting komen in het geven van het goede voorbeeld! Geen praatjesmakers, maar jongens, die snel reageren op „Horde"; jongens, die we de leiding kunnen toevertrouwen van hun nest, door ze b.v. alleen naar het bos te laten trekken. Laten we profijt trekken van de tijdsomstandigheden (al zouden we wensen, dat we andere tijden beleefden!). Het militair element in de stad brengt de welpenschaar, die aanleg heeft als een troep jonge honden langs de weg te dartelen, tot meer orde! De welpen hebben er zelf plezier in om correct in de rij er op uit te trekken. **Vertrouw** het nest, dat u o.l.v. den gids naar het bos laat gaan. Als u eens controleert, zult u versteld staan, hoe de jongere welpen zich schikken, als de ouderen het goede voorbeeld geven! Nog tè veel zien we in het stadsbeeld: een ordeloze horde welpen, bungelend aan de arm van een Oude Wolf, alles zeer verspreid etc. Laten we dit thans uit de wereld helpen! Is de horde er eenmaal aan gewend in correcte formatie door de stad te trekken, dan wordt dit traditie in de horde. Als de welp overgaat, went hij gemakkelijker aan de strengere discipline in de troep.

De gids is niet absoluut verantwoordelijk voor zijn nest (verschil met de PL) maar enige verantwoording in de horde komt hem in de troep ten goede: een grotere zelfstandigheid en meer individuele prestaties zal de oud-welp als verkenner moeten tonen. Nummer één is, dat de gids in alles het goede voorbeeld geeft: hij is aanvoerder van het welpenenthousiasme in het nest! Maar daarbij is hij b.v. verantwoordelijk voor het nestmateriaal: dit stimuleert netheid. Eis, dat hij weet wat de reden is, als een nestlid ontbreekt. Laat b.v. gidsen en helpers het hordedagboek bijhouden: stel hoge eisen aan netheid, stijl etc. Laat hen het dagboek illustreren.... help ze op weg door zelf eens iets in 't dagboek te tekenen. Het zijn de 1e stappen op weg naar keurige hikeverslagen!
Zijn de welpen méér getraind in ècht werken, dan zullen ze niet meer tè speels voor de troep zijn!
Juist voor de oudere welpen is de aanwezigheid van den mannelijken WL of AWL zo gewenst. De invloed van het persoonlijk voorbeeld moeten we niet onderschatten! In de „man" ziet de welp — en dit zal hij nooit in de beste leid**ster** zien — z'n eigen toekomstbeeld: **Zó** wil ik later ook zijn! Ook went de horde vast aan mannelijke leiding (de leider doet het toch altijd iets anders dan de leidster). Dit vergemakkelijkt de overgang naar de mann. troepleiding. De lei**der** zal juist bij de oudere welpen de physieke training kunnen opvoeren.
Zo zou ik nog lang kunnen peinzen over allerlei onderdelen van het hordewerk: de overgang.... de welp moet **gráág** verkenner willen worden; contact troep/horde; méér groepsraden; etc..... maar.... Stop!
Nog een opmerking over 't hordeprogramma in 't algemeen: Zorgen we wel voor de gewenste afwisseling? Niet altijd rustig; Wild spel, kringspel; nestspel; instructie; spel aansluitend op de instructie.... etc. met tot slot: acteren of verhaal!! maar ter afwisseling grote avontuurlijke oefeningen voor de gehele middag.... met niet alleen opwindende vechtpartij, maar vooral ook sterwerk in de sfeer gebracht van het spel? Dan zal de welp vlugger geheel kunnen meedoen aan de grote troepoefeningen. Persoonlijk geloof ik niet, dat we ooit bang behoeven te zijn voor tè avontuurlijk hordeprogram. 'k Geloof niet, dat Hopman dit ooit Akeela zal verwijten!.... Alleen zullen we dan misschien moeten toegeven, dat 't leiderschap in de troep beslist hogere eisen stelt dan 't welpenleiderschap: Hopman zal altijd de hordejachten moeten overtreffen als 't gaat om avonturen en onverwachte dingen!

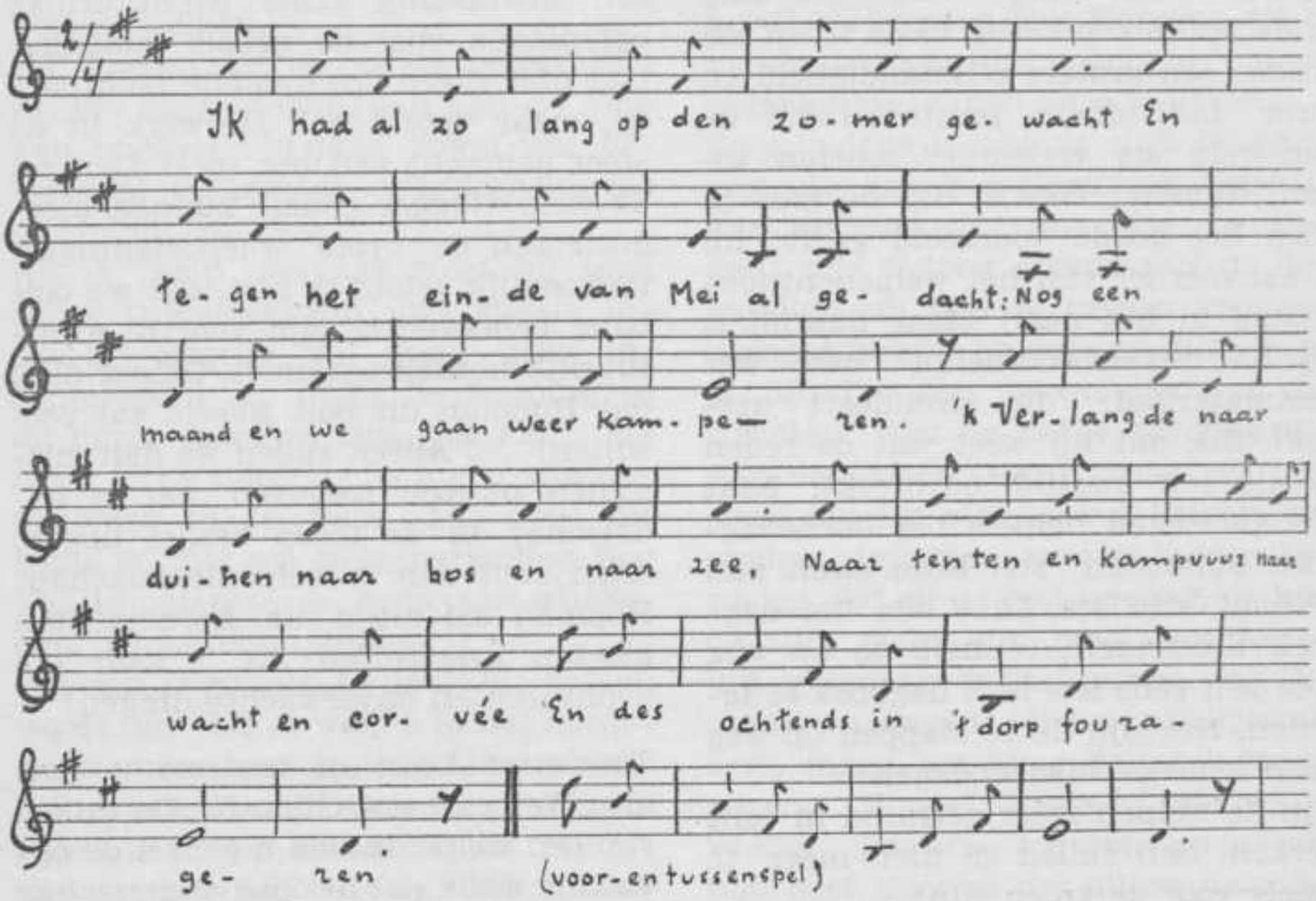
Tenslotte: Leest of herleest u eens uit „Welpen" van Gilcraft „De droom van een welp". Indien u geheel de opvatting deelt, dat het padvindersschap van uw welp zo moet zijn: een doorlopende training in horde, troep en stam, dan zult u naar nieuwe wegen speuren om de training van uw horde zo te maken, dat deze er voor 100 pct. toe bijdraagt, dat al de oud-welpen verkenner blijven! Veel succes!

N. E. L.

Boekbespreking

„Met open oog en oor", door Elsa Molijn. N.V. Sijthoff's Uitgeversmij., Leiden.
De titel doet niet vermoeden, dat het boek van Elsa Molijn een 18 schetsen, tintelend van opgewekt Hordeleven, inhoudt. Het boek heeft uitnemende kwaliteiten en geeft vooral de ouders, belangstellenden en leiders van Welpen in spé een beeld van mogelijkheden van het Welpenwerk. Het vertolkt de geest van de Horde uitstekend, al zal een enkele lezer wellicht van oordeel zijn, dat het sentiment hier en daar wat erg naar voren komt. De vlotte jongens-dialoog maakt het boek zeer leesbaar. Het is zeer goed gezien van de schrijfster om aan het waarnemen van hetgeen in de natuur leeft zulk een grote plaats in te ruimen.

NOG EEN MAAND . . . .

Woorden: Lou Brants
Muziek : Jan Schaap

1

Ik had al zo lang op de zomer gewacht
En tegen het einde van Mei al gedacht:
Nog een maand en we gaan weer kamperen.
'k Verlangde naar duinen, naar bos en naar zee,
Naar tenten en kampvuur, naar wacht en corvée
En des ochtends in 't dorp fourageren.

2

Ik voelde me weer als een kamper zo vrij;
Ik gooide mijn boeken en schriften op zij
En ik sprong op mijn fiets en ik rende
Tot vlak bij de duinen, tot vlak bij de zee.
Ik zong er een liedje, een vogel zong mee;
't Was een kampliedje, dat hij nog kende.

3

Een maandje geduld en de kamptijd is daar,
De mooiste en zonnigste tijd van het jaar,
Nog een maand en dan: leve de vrijheid!
Dan fiets ik weer vrolijk tot vlak bij de zee;
Een twintigtal jongens die fietsen dan mee
Naar het kamp van gezondheid en blijheid.

Leiders, richt NU in uw Groepen een afdeling oud-Padvinders op!

Toen op die onvergetelijke Jamboree-Zondag de chief de trap van het huis Vogelenzang opklom om uit een raam de verzamelde oud-padvinders toe te spreken, zeide hij tegen mij, dat elke Groep zijn eigen afdeling oud-padvinders behoorde te hebben. Op die grondslag zijn nu de Spelregels herzien. Wij moeten één ding voorop stellen: het spel van verkennen is een **spel voor jongens** en de Beweging schiet haar doel voorbij, wanneer zij zich gaat toeleggen op activering van het spel onder mannen. Op de internationale conferentie, deze zomer in Edinburgh gehouden, stelde de Franse delegatie voor om ook voor mensen boven de 25 jaar de toegang tot de beweging (anders dan in een leidersfunctie) te openen, en wel door het stichten van een organisatie, die zich gebonden zou achten door wet en belofte. Van verschillende zijden rees daartegen verzet en onze Hoofdcommissaris vertolkte de gevoelens van de Nederlandse afgevaardigden door er de nadruk op te leggen, dat de beweging in de eerste plaats te maken heeft met het spel als een „Game for Boys" en niet als een „Game for men". Later op de dag kwam men in afdelingen bij elkaar en onder voorzitterschap van den Engelsen HKC voor oud-padvinders, werden ook de O.P.V. nog eens apart onder de loupe genomen. Erkend werd het verleidelijke van het denkbeeld om de idealen van de beweging ook onder ouderen tot leven te wekken; B.P. schreef destijds in de „Times" een ingezonden stuk, waarin hij als leiddraad voor de Morele en Geestelijke Herbewapening op de wet en de belofte wees. Maar ideaal en spel vormen toch een onverbrekelijke eenheid; het is juist het karakteristieke van onze beweging, dat zij niet alleen maar idealen voorstaat, maar haar leden traint in de bekwaamheid om die idealen ook in de practijk tot uiting te brengen.

Om een voorbeeld te nemen: „Ik beloof op mijn eer om iedereen te helpen waar ik kan" is zinloos, wanneer men niet in staat is om te helpen of zich niet onmiddellijk gaat trainen om te kùnnen helpen, b.v. door het volgen van een cursus eerste-hulp of anderszins. Het spel doet mij vaak denken aan een tulp — in de bol liggen de mogelijkheden opgestapeld, straks bloeit de bloem op als het ideaal. Maar zonder bol leeft een afgesneden bloem maar enkele uren. En een organisatie van ouderen, uitsluitend gebaseerd op wet en belofte, zou zonder twijfel veel schoons in zich bergen, net zoals er schoonheid ligt in een bos afgesneden bloemen. Maar zij zou kunstmatige voeding vereisen en misschien gaan vegeteren op de organisatie van de jongens. Dat heeft ons Hoofdkwartier, dat heeft men tot dusver ook in verreweg de meeste vreemde landen willen voorkomen en daarom is de organisatie veranderd. Destijds namen wij op „Woudschoten" een experiment door er een aantal oud-padvinders samen te brengen in patrouilles en met die patrouilles te werken als vroeger met die van een troep.

Op mij maakte het de indruk van een man in een hansop. Deze weg moesten wij niet op.

Voor mijzelf heb ik het gevoel, dat het er niet in de eerste plaats om te doen is om de grote massa bestaande oud-padvinders te organiseren. Zij hebben gedurende korter of langer

tijd de training ondergaan en zijn het leven ingetrokken. Verreweg de grote meerderheid bereiken wij niet meer. Wat het Hoofdkwartier wel als eerste doel voor ogen staat is dit: **dat elke Groepsleider NU** (dus niet het volgend jaar of zo!) **begint met bij zijn troep een afdeling oud-padvinders op te richten.** Een paar leden zijn om te beginnen voldoende. Als de organisatie er maar éénmaal is. Alle jongens, die op een normale manier de Groep verlaten, kunnen dan meteen als O.P.V. worden ingeschreven. Zoek dus een paar oud-groepsleden, die nog een beetje tijd aan de beweging willen geven en laten zij een soort van bestuur vormen. **Verschillende groepen in ons land hebben zo een uitnemend corps oud-leden gekregen, dat den Groepsleider, en dus de jongens van zijn Groep, tot grote steun is.** In het volgend nummer van „Weest-Paraat" zal ik nader over deze afdelingen oud-padvinders mededelingen doen.

TELDER,

H.K.C. voor Oud-Padvinders.

NA DE FEESTMAAND

(Nòg een Nieuwjaarswens)

Ik ben zo blij!
Ze is voorbij,
Die lange, lange reeks van feestelijke dagen,
Van veel diners
En 'k vrees, ik vrees
Ook van veel overladen geestelijke magen.

Ik ben zo bang,
Dat we wat lang
Vertoefden in een roes van naastenmin en vrede.
Nu ligt een jaar
Weer voor ons klaar.
Geen theorie! Het leven vraagt: wat doen w'er mede.

En juist vandaag
Is nu mijn vraag
Of men dien wil tot weldoen, vree en plichtsbetrachting
Meer ernst toekent
Dan sentiment,
Zo licht ontstaan door de December-feestverwachting.

Als mens tot mens
Is dan mijn wens:
Een jaar met ied'ren dag de Sinterklaas- en Kerstgeest
En ieder uur
Het Nieuwjaarsvuur
Om wèl te doen, nu, steeds; wacht niet tot 't volgend Kerstfeest.

JAN SCHAAP.

Iets over vertellen

Zo einde November, begin December krijg ik meestal een of meer verzoeken om een verhaal, geschikt, om met Kerstmis of de Oudejaarsavond verteld te worden.
En terwijl ik dan aan zo'n verzoek voldoe, komt bij mij de vraag wel eens op: „Zijn dat nu de enige gelegenheden, waarop verteld wordt in troep of horde?"
Het kan natuurlijk ook zijn, dat het hem zit in de stof voor deze bijzondere gelegenheid, maar toch meen ik, dat er voor een groot deel toch ook wel een bevestigend antwoord gegeven kan worden op bovenstaande vraag. Dat is dan jammer, want er zijn meer gelegenheden, waarop men vertellen kan.
Daar is de regen, die een plotseling einde maakt aan een programma, waardoor de middag dreigt dood te lopen in wat saaiïgheid, daar is de kring rond het kampvuur, daar is de troepavond, waar door de een of andere oorzaak eens weinig jongens aanwezig zijn. Drie gevallen, waarin een goed verhaal redding brengen kan, sfeer kan brengen, die anders moeilijk te krijgen is.
En toch wordt er te weinig met dit middel rekening gehouden. Zeker, ik weet, dat er troepen zijn, waar het gebeurt, maar evenzeer weet ik, dat er zijn, waar het niet op het programma staat. Waarom niet?
Het antwoord op deze vraag is een oud sprookje, dat aldus begint: De meeste mensen kunnen niet vertellen. Maar ik geloof niet meer in sprookjes van Roodkapje en Assepoes. Evenmin geloof ik aan bovengenoemd zinnetje.
Het antwoord op de vraag dient te luiden: Er zijn heel wat mensen, die denken, dat ze niet kunnen vertellen.
Zo is het inderdaad, al weet ik uit de eerste hand, dat het de een veel makkelijker afgaat dan de ander. En ik wil dan ook nog wel toegeven, dat misschien de meeste mensen er in het begin moeite mee hebben. Maar dat is geen reden, om het niet te doen.
Laten we nu eens afspreken, dat er iemand is, die er niets van kent, maar die het wil leren. Waarin bestaan dan de voornaamste moeilijkheden?
In de eerste plaats is er dan de stof. Wat zal ik vertellen?
Begin met een afgepast verhaal. Een verhaal dat zo naverteld kan worden. Dan is de enige zorg, die we hebben: De goede leeftijd kiezen. Dat is geen heksentoer en na een degelijke voorbereiding kunnen we beginnen.
Lukt ons dit (straks volgt nog wel het een en ander over het hoe), dan nemen we een boek, lichten er een bepaald gedeelte uit en richten dat naar onze eigen smaak in. Dit vereist natuurlijk iets meer van den verteller. Ook kunnen we nu proberen, een kort gegeven tot een verhaal uit te werken.
En tenslotte bedenken we zelf iets, vertellen van een spannende film een boeiend verhaal, wat tussen twee haakjes niet meevalt, maar veel van den verteller eist, en draaien we om zo te zeggen, onze hand er niet meer voor om.
Als we nu in het algemeen nog even op de stof letten, dan komt bijna uitsluitend het verhaal in aanmerking, waarin veel handeling zit. Een of andere beschouwing voelen de jongens weinig of niets voor. Deze zin is meteen de brug voor ons tweede punt, dat de kwestie in het hart raakt:
Hoe moet ik vertellen?

Iemand heeft de stof. Hij heeft die nagelezen, meermalen zelfs. Hij is ervan overtuigd, dat er voldoende stof is en nu blijkt het, dat hij desondanks toch in vijf minuten uitverteld is. En verbaasd vraagt hij zich af: Waar zit hem dat nu toch in?
De redenen liggen ogenschijnlijk misschien in het duister, maar bij nader inzien zijn ze toch wel te vinden.
Is onze verteller wel bij het begin begonnen? O ja natuurlijk. Zelfs met de eerste zin van het verhaal, dat nagelezen werd. Dat is wel mogelijk, maar heel dikwijls is dat het begin niet. Kijk maar ongelovig of denk, wat U wilt, maar het is zo. Een opgeschreven vertelling is heel iets anders dan een mondeling verteld verhaal. In ieder geval is die vertelling niet een stenographische weergave van wat gezegd wordt. Het opgeschreven verhaal is vaak compacter, neemt andere hulpmiddelen te baat om boeiend te zijn. Zo'n verhaal werkt dikwijls hier en daar terug op en verduidelijkt dan met enkele zinnen de situatie. En daar zitten voor den beginnenden verteller de voetangels en klemmen. Hij denkt er niet aan, terug te werken, kan het in het begin misschien ook niet en het gevolg is, dat de vertelling veel te vlug naar het einde spoedt.
Nu heb ik toch alles verteld, wat er gebeurde in het verhaal en toch was het niet goed en veel te kort.
Maar hebt U wel aan de lijst gedacht, de entourage van het geval? Daar hangt dikwijls veel vanaf. Het is evengoed nodig als decor en costumes bij een toneelstuk en men kan het handig vergelijken met de geluiden, die een hoorspel nu eenmaal tot een hoorspel maken. Neem de spooktrein op het toneel zonder het gedender en de lichtjes van de voortrazende trein. Het is minder dan de helft, wat er nog overblijft.
Wanneer de achtergrond weggelaten wordt, dan bekort U het verhaal daardoor aanzienlijk, wat misschien niet zo heel erg is, maar U ontneemt er ook de sfeer aan, die het verhaal zo nodig heeft. Een juiste verdeling tussen handeling en achtergrond doet het vertellen zeer in waarde stijgen. Het is heus geen heksentoer, om dit te bereiken, wees daarvan verzekerd. Nu ligt hier een gevaar. Men kan de achtergrond te mooi willen maken en dat is mis. De jongens vinden dat al heel gauw gedaas in de ruimte en luisteren niet meer. Daardoor bereikt U dan juist het tegenovergestelde van wat U wilt. In plaats van de handeling te verduidelijken stoort U die in bedenkelijke mate.
Toen Hutchinson, de schrijver van het bekende boek „If Winter comes", aan het begin van zijn literaire loopbaan stond, liet hij eens iets, dat hij geschreven had, aan een vriend zien. De vriend las de beschrijving van misschien anderhalve bladzijde. Toen hij het uit had, zei hij: „Maar mijn hemel, wat een verhaal, roderoze wolkjes, teergrijze lucht.... Je bedoelt met dat alles zeker, dat de zon opgaat, is 't niet? Schrijf dat dan en de mensen weten het.
Het is natuurlijk overdreven, zoiets te zeggen, maar voor den verteller van een jongensverhaal is het toch minstens een waarschuwing.
Als voorwaarde van een goed verhaal werd daareven het feit genoemd, dat er actie in het verhaal moet liggen. Maar denkt U er dan vooral aan, dat U die actie er zelf niet uitlaat. Dat kan ook wel eens gebeuren en dan wordt het een saaie boel. Hoe wordt een verhaal saai?
Dat gebeurt, wanneer de verteller te vaag is. Dan gaat het gebeuren niet leven voor de jongens, de hoofdpersonen komen niet uit de verf en alles is in de maan gebakken. Slechts een bleke schim zweeft de toehoorders voor de geest. Laat de hoofdpersonen leven in de gedachten van Uw audito-

rium. Een levend iemand spreekt zelf. Laat hem dat dan ook doen.
Zeg niet: „Piet zei, dat hij graag wilde schaatsen en vroeg het aan zijn moeder. Zijn moeder vond het goed." Maar: Piet vroeg: „Moeder, mag ik gaan schaatsen?" enz.
Het lijkt misschien in uw ogen een klein en gering verschil, maar zo door het hele verhaal heen scheelt zoiets aanmerkelijk.
En een voornaam ding is ook nog de toon. Die wisselt, naarmate het verhaal vordert. U praat sneller of langzamer, al naar wat verteld wordt. Het is een kwestie van aanvoelen. Weet u, waar het eigenlijk bij dit punt om gaat? Of U naar Uw eigen verhaal luistert, ja of nee. Wie goed luistert, als hij zelf vertelt, moet zonder meer de juiste toon weten te treffen.
In het begin zullen er misschien allerlei oorzaken zijn, die dat zelf luisteren verhinderen: Gaat het nu wel of is het mis? U denkt, dat Jan helemaal niet luistert, enz. Maar al doende gaat het beter. Ten slotte bent u er helemaal in en de zaak is gezond.
Ik wil niet zeggen, dat ik nu alles van dit onderwerp verteld heb. Er zijn boeken en brochures over geschreven, zodat ik wel veronderstel, dat dit maar een klein deel van alles is. Wat ik geprobeerd heb, is, enkele practische dingen betreffende het vertellen te zeggen. Daar is voor ons, dunkt me, meer waarde in, dan aan een betoog over vertelkunst, dat de vertellers zelf weinig helpt. Misschien dat er nog lezers zijn, die deze wenken te vaag vinden. Dat zou natuurlijk jammer wezen. Voor hen wil ik nog even zeggen, dat ik een volgende keer nog eens wenken wil geven aan de hand van een verhaal, in de hoop, dat zoiets ook hen tot vertellen zal brengen.
Want dat is toch het voornaamste punt, de spil, waar deze kwestie om draait. Om te leren vertellen, is er eigenlijk maar een middel: Vertel. Begin ermee. Laat U niet afschrikken door de moeilijkheden in het begin. Daar komt U werkelijk wel overheen. Het zal steeds beter gaan.
Maar als U niet begint met vertellen, ja dan.... dan bent U net als dat jochie, dat graag wou leren zwemmen, maar niet in het water durfde komen.

R. DIJKSTRA.

Schatzoeken

De A.V.L. vertelt aan de P.L., dat de V.L. in het bezit is van de beschrijving van de plaats waar een schat verborgen is, maar dat hij deze beschrijving slechts kan overhandigen aan de P.L., die hem eerst een correct antwoord brengt op de volgende vragen:

1. Hoeveel telefoon-abonné's in de stad heten er Jansen?

2. Welke trams en autobussen stoppen op de Grote Plaats?

3. Geef de namen van de burgers dezer stad, die in het Parlement zetelen.

4. Geef de merken van de taxi's aan de standplaats X.

5. Welk is het telefoon-nummer van het brandweerkorps?

6. Welke is de naam van den schrijver van volgende boeken (kies boeken, die uitgestald zijn in de grote boekhandels).

7. Doe minstens 2 goede daden.

8. Beschrijf het uitstalraam van den scheikundige in de ....straat, no. ....

9. Hoe laat kan ik vanavond nog naar Brussel vertrekken (de laatste trein)?

10. Schat de hoogte van de middenbeuk van de hoofdkerk.

11. Welk nummer staat op de kraag van den politieagent op het kruispunt Y.

12. Laatrev edneglov thcireb ni esrom.

13. — — — — — . — . . . . / — . — . — .
— .. — . / ..... / — — ..... — . / . —
— .. — .. — — . — . — .... .— — — — — / .

(N.B. Niet al deze opdrachten moeten in één spel gegeven worden).

(Vlaams Leidersblad).

NIEUWJAARSDAG 1940 IN DE BAVOKERK TE HAARLEM.

„Op den fellen leeuw en de adder zult gij treden". Psalm 91 : 13.

In groter getale dan gewoonlijk zijn we thans bijeen in de Nieuwjaarsdienst.
Het is een prachtig ding, zoveel jonge mensen in onze oude Bavo.
En dat niet alleen om de schoonheid van dit bouwwerk te bewonderen, maar ook om te luisteren naar de prediking en het licht van God te zoeken op onze wegen.
De woorden Gods zijn voor jong en oud. Daarom is het een vreugde op de Nieuwjaarsdag eens samen te zijn, zoals nu het geval is. Namens de gemeente zij den gezamenlijken padvinders een hartelijk welkom toegeroepen.

Kracht.

„Op den fellen leeuw en de adder zult gij treden". Dat is in letterlijke zin alleen mogelijk als we deze gevaarlijke en vervaarlijke dieren de baas zijn. Onze eerste indruk is dan ook, dat dit woord te maken heeft met „kracht".
Die indruk is ongetwijfeld juist. En zo'n woord past dan ook op de Nieuwjaarsdag. Want wat we in het komende jaar nodig zullen hebben is **kracht** en **moed.** Zonder die zullen we niet veel kunnen bereiken. Met slapheid en bangheid komen we niet ver.
„Juist zo, zeggen velen in onze tijd, kracht en moed, wat zou je anders nodig hebben en waar zou je het anders vandaan halen dan uit je eigen binnenste en uit je eigen wil om sterk te zijn! Daarom moet je eerst weten wat je wilt en dan verzamel je al je krachten en dan zet je alles in beweging en je rust niet voordat je je doel hebt bereikt. Wat je in de weg staat gooi je omver. Wie tegen je opstaat dien sla je neer. Laat je niet afleiden, niet ontmoedigen, niet neerdrukken door een ander. Zet je tanden op elkaar en vecht met de inzet van je leven. Maak je leven tot een sterke, overwinnende daad."
Wij hebben dit lied al in heel wat toonaarden horen zingen, vanaf Lamech (in Genesis 4), die zijn wraak- en strijdlied zong, tot op onze tijd. Altijd weer waren er mensen, die steunden op kracht en geweld. Ze hadden een geheimzinnige drang om te heersen en hun wil op te leggen aan anderen. Zij zòchten vaak de strijd. En dit was hun overwinning, dat zij anderen de voet op de nek wisten te zetten.

We denken hierbij niet alleen aan de grote veroveraars, want het heersersinstinct zit op alle mogelijke manieren in den mens.
Op grond van de energie en wilskracht, die velen bezitten, ontstaan aan de ene kant de werkers en de leiders, op wie de maatschappij steunt, maar aan de andere kant verheffen zich de heerszuchtigen, die hun omgeving tyranniseren.
Het hangt er maar van af, welke rol eerzucht en eigenliefde bij ons spelen.
Kracht kan een **zegen** zijn, wanneer het heil van anderen daarbij wordt gezocht. Ik denk aan de werkers en redders, die grote toewijding hebben voor de zaak die zij dienen en liefde voor de mensen.
Maar kracht kan ook een **vloek** zijn, als we daarin alleen maar onze eerzucht en heerszucht en eigenliefde botvieren en in het leven over anderen de baas willen spelen. Dat is kracht zonder liefde. En er zijn veel liefdeloze mensen, die alleen maar aan zichzelf denken en voor zichzelf werken. Trouwens de liefdeloosheid zit in ons aller hart. In elk mensenhart schuilt het beginsel van elke zonde.
Ook achter onze strijd voor allerlei schone gedachten en doeleinden zit ook heel wat meer zelfhandhaving dan wij zelf wel weten.

De tegenwoordige oorlog maakt deze dingen weer openbaar. Na de vernedering door de vorige oorlog en vruchteloos geconfereer om z'n doel te bereiken, stonden de mannen op van de kracht en de daad en het geweld.
Het oude lied van Lamech werd weer aangeheven. Het lied van den sterke en wraakzuchtige, van den veroveraar. Opnieuw krachten verzameld, de eenheid gesmeed, opnieuw onbuigzaamheid en een dreigende, uitdagende houding, de gebalde vuist.
Zo zagen we het groeien: kracht tegenover kracht, macht tegenover macht, geweld tegenover geweld. De rechtsorde verlaten, machtsgevoel en wraakinstinct de leiding!
En zo barstte de strijd los. De strijd om

de macht en om het beginsel van samenleving der volken.
Het schijnt, dat we in de geschiedenis nooit verder komen dan de wrede strijd van krachten en tegenkrachten en de vraag, wie zijn voet zal zetten op den fellen leeuw en de adder, die hij tegenkomt. En onze tekst schijnt in deze zelfde sfeer te liggen en dus een echt-menselijk streven naar macht te huldigen.
Nu weet de bijbel ook, dat het in het leven gaat om kracht, maar scherp wordt daar onderscheiden de kracht der hoovaardigen en die der deemoedigen; de kracht die men uit zichzelf heeft en die men van God ontvangt; kracht, die 'n vloek en die 'n zegen betekent.

Dubbele kracht.

Juist dit jaar 1940 zal door de tijdsomstandigheden dubbele kracht van ons vragen. Voor het werk, dat ons wacht, de strijd, die we hebben te voeren, de moeilijkheden, die we hebben te dragen en om voor anderen iets te kunnen zijn.
Dubbele kracht, omdat voor heel ons volk de zorgen in sterke mate zijn toegenomen. En die kracht zal te meer nodig zijn naar mate wij onder de zorgen gebukt gaan of een verantwoordelijke plaats innemen.
Het nieuwe jaar lacht ons niet vriendelijk tegen, maar kijkt ons grimmig aan. De krachten, die de wereld van nu in beroering brengen, zijn onheilspellend. Wij weten ook niet wat ons lot zal zijn. Wel weten wij, dat niets ons mag afhouden van de vervulling van onze roeping. Ieder zal op zijn plaats zijn taak hebben te vervullen.
Vastberadenheid, wilskracht, trouw, geloof, zijn geen ijdele woorden, maar aanduiding van wat wij hebben te betonen.

„Op den fellen leeuw en de adder zult gij treden". Dat geldt ook voor 1940. Maar wat kan dat betekenen in een land, waar geen leeuwen en nauwelijks adders zijn?
Die leeuw met zijn felle kracht en gewelddadige beet en die adder met z'n giftige tanden, zijn, dunkt mij, tekenen en symbolen van het leven zelf met zijn dreiging en geweld in het openbaar en zijn giftige werkingen en invloeden in het verborgene.
Is de zin van onze tekst dus niet deze: **„als overwinnaars zult gij door het leven gaan".**
Het leven is inderdaad het terrein van steeds nieuwe gevaren en bedreigingen. Mij is echter steeds geleerd, dat moeilijkheden niet ontvlucht, maar overwonnen moeten worden. De felle leeuw, die ons verderven wil, mag het niet winnen. Wij moeten hem overwinnen.

En dat geldt bijzonder van wat onze **ziel** bedreigt. De bijbel zegt, dat de duivel omgaat als een briesende leeuw, zoekende wien hij zou kunnen verslinden. Dat is dezelfde macht, die als de slang in het paradijs, den mens tot zonde verleidt en die ook vóór ons kan staan als een engel des lichts.
Hij maakt deze wereld tot een wereld vol verleiding en verzoeking. Hij tracht ons altijd onder Gods macht vandaan en onder zijn eigen macht te brengen. Hij zal het ook dit jaar proberen.
Hoe dikwijls zullen we niet verleid worden om van Gods gebod af te wijken en de inspraak van ons eigen hart te volgen! Hoe dikwijls zullen we niet in verzoeking komen om, in welke vorm dan ook, de zonde te dienen of terug te vallen op ons zelf en ons over te geven aan traagheid, onwil, moedeloosheid of grimmige gedachten!
Wie weet wat ons wacht! En dan is dubbele kracht nodig.

Ook Jezus Christus heeft in deze strijd gestaan. De vijandige wereld trad Hem tegen als een felle leeuw. Zij eiste Zijn dood.
En als een adder naderde Hem de duivel, die ook Hem onder zijn macht zocht te krijgen. Drie verzoekingen heeft Jezus in de woeste plaats doorstaan. Zelfs vrome woorden moesten den duivel dienen, om met zijn plan te slagen, zoals het woord uit onze 91e Psalm: „Hij zal zijn engelen bevelen, dat zij u op de handen dragen, opdat gij uw voet aan geen steen stoot". Maar met onverzwakte kracht heeft de Heer deze kracht der verleiding en verzoeking weerstaan. Met diezelfde kracht verdroeg Hij de vijandschap der mensen en droeg Hij de zonde der wereld, waarvoor Hij de dood inging.
Niemand heeft Jezus Christus overwonnen. Hij heeft integendeel als Overwinnaar Zijn loop volbracht. Hij deed dit in de kracht der gehoorzaamheid en der liefde en uit kracht van Zijn verbondenheid met God den Vader.
Zo is Zijn verschijning de opgang van het Licht in deze zondige wereld.
En Zijn kracht is tot eeuwige zegening.

Vanwaar onze kracht?

Als wij nu vragen: vanwaar zal onze kracht komen?, dan is het nodig te bedenken, dat Jezus wil, dat wij in Zijn overwinning zullen delen.
Wij mogen niet voor de eerste de beste verzoeking bezwijken, voor de eerste moeilijkheid wijken, voor de eerste vijandschap vluchten en voor de bedreiging van het leven bang zijn.

De wereld mag over ons geen dwang oefenen, de zonde mag niet over ons heersen. God wil ons leven hebben in Zijn hand. Hij wil ons dragen door Zijn liefde en louteren door Zijn Geest. Hij wil ons sterk maken en onze toevlucht zijn en ons schild.
Op meer dan één plaats keert Psalm 91 in het Nieuwe Testament terug. Ik noemde zo pas het woord al waarmee de Satan als met een lijmstok het vogeltje wilde vangen, dat echter de vrijheid van Gods hoge luchten bleef behouden.
Nu herinner ik aan het woord, dat onmiddellijk herinnert aan onzen tekst: het woord, dat Jezus sprak bij de uitzending van Zijn discipelen (Lucas 10): „Ik geef u macht op slangen en schorpioenen te treden en over alle macht des vijands en geen ding zal u enigszins beschadigen." Maar nadrukkelijk staat er bij: „doch verblijdt u niet daarin, dat de geesten u onderworpen zijn, maar veel meer, dat uwe namen geschreven zijn in de hemelen".
Het voornaamste is dus dit, dat wij bij God gekend zijn, dat wij ons in Zijn liefde geborgen weten. Omgekeerd zegt Psalm 91: „dewijl hij Mij zeer bemint, spreekt God, zo zal Ik hem uithelpen, Ik zal hem op een hoogte stellen, want hij kent Mijn naam".
Dit is de zaak, die voorop gaat, dat bij God onze naam bekend is, maar dat ook wij zelf de naam Gods kennen en belijden. Dat wij door Gods zoekende liefde ons gevonden weten, maar ook zelf aan God de liefde schenken van ons hart.

Vragen wij dus: vanwaar de verdubbelde kracht, die wij dit jaar nodig hebben, dan kan het antwoord niet anders zijn dan: van God den Vader, en van Christus, onzen Heer.
Zo wek ik u op om bij de ingang van dit jaar, niet in hoogmoed uw kracht te zoeken in u zelf en daarmee overmoedig alles en allen te trotseren (wie zó klimt zal diep vallen!), maar om deemoedig in de weg van geloof en gebed uw kracht te zoeken bij Hem, die ons leven onder Zijn bescherming neemt en die ons dóét „treden op den fellen leeuw en de adder", en die in Jezus Christus onze genadige Vader is.
Moge het blijken in dit jaar, dat wij met God begonnen zijn, met Hem willen voortgaan en voleindigen.

Hij zij de kracht van onze kracht
En onze toevlucht in alle nood.

Haarlem. Ds. G. J. WAARDENBURG.

N.C.V.P.-Toogdag
1 Januari 1940 - Haarlem

Nieuwsjaarsdag, voor de N.C.V.P. een uiterst geschikte dag om bij elkaar te komen, ondanks te verwachten vervoersmoeilijkheden, ondanks grote kans op ongunstige weersomstandigheden, ondanks vroeg opstaan na een Oudejaarsavondviering, ondanks de moeilijke tijd, ondanks.... gaat U maar door. En toch komen ze, bij honderden tegelijk, uit Amsterdam, Den Haag, Utrecht, Rotterdam, Hilversum, Gouda, Leiden, Den Helder, Wormerveer, terwijl Haarlem natuurlijk zelf ook een groot contingent levert. In totaal ca. 1000 man! Wat bezielt hen toch allen? Zo heel veel wordt er op dien dag eigenlijk niet gedaan. En toch is een kwart van het totaal aantal leden der N.C.V.P. present en indien de afstanden niet zo ver en de reiskosten niet zo hoog waren, zouden er zeker nog beduidend meer zijn geweest, misschien wel 2000.
Een geheim zit er niet achter, maar men voelt behoefte om gezamenlijk het nieuwe jaar met God te beginnen.
Dat kon deze keer al op bijzondere wijze en wel in één der grootste kathedralen van ons land, de Bavo-kerk te Haarlem. Ds. G. J. Waardenburg leidde den dienst. Op ons verzoek heeft Zijn Eerwaarde zijn prediking zoveel mogelijk in een bijdrage weergegeven, die hiervoor een plaats heeft gevonden.
Direct na de kerkdienst trokken allen naar het in de directe nabijheid gelegen Concertgebouw. Ds. W. M. A. Kalkman was wegens militairen dienst verhinderd present te zijn, zodat de plaatsvervangende voorzitter van de N.C.V.P., Comm. Joh. J. Buitendijk, het welkomstwoord uitsprak.
De meegebrachte broodjes werden nu gauw verorberd, chocolademelk uitgedeeld en al spoedig was 't half twee, 't uur, waarop de verkenners hun speurtocht door Haarlem gingen maken. Het weer werkte bijzonder mee, heerlijk zonnig en niet te koud. Haarlem is rijk aan prachtige oude gebouwen en typische hofjes, zodat 't wel de moeite waard was deze excursie te maken. De route was heel goed vastgesteld. De V.T.'s bezochten de Palestina-Diorama's, die hun volle belangstelling hadden. De meer dan 250 welpen gingen in een andere zaal allerlei spelen doen en voordat we 't wisten, was 't alweer 3 uur. De grote zaal vulde zich weer. De troepvlaggen, aan de kanten opgesteld, gaven een vrolijk aanzien, de Haagse Band opende met een daverend

nummer het binnen-programma. De Heidepark-Band uit Hilversum liet zich ook niet onbetuigd en accompagneerde de door alle aanwezigen uit volle borst gezongen liederen. Enige recreaties, tijd voor het afdraaien van een tekenfilm bleek zelfs niet meer te zijn, want prompt half 5 moest de bijeenkomst eindigen. De middag was omgevlogen, een goed teken! De Districts-Commissaris, de heer De Jong, die het Hoofdkwartier vertegenwoordigde, sprak nog enkele woorden van waardering, waarna de zeer geslaagde toogdag werd besloten met het zingen van „Dankt, dankt nu allen God".
We willen geen namen noemen van hen, die hun krachtige medewerking hebben verleend om deze dag zo goed mogelijk te doen slagen, maar zij kunnen er zich van overtuigd houden, dat wij hun allen zeer erkentelijk zijn. In het bijzonder willen we toch onze afdeling te Haarlem nog bedanken voor de keurige voorbereiding.
De N.C.V.P. heeft 't jaar goed ingezet. Het blijft natuurlijk erg jammer, dat slechts een beperkt gedeelte van onze vereniging aan zo'n toogdag kan deelnemen. We denken aan onze groepen in 't Noorden en in 't Zuiden. Misschien is daarvoor nog een oplossing te vinden. Maar ook voor deze groepen is Gods zegen gevraagd. Het jaar 1940 moge U allen veel goeds brengen.

W. L. R.

Opening van het Groepshuis van de 8e Haagse Groep

Op 6 Januari j.l. heeft te 's-Gravenhage de opening plaats gehad van het nieuwe Groepshuis van groep 8 N.C.V.P., een gebeurtenis welks belang verder reikt dan de grenzen van het District 's-Gravenhage, omdat dit monumentale Groepshuis met steun van Rijk en Gemeente tot stand is gekomen. Alleen de materialen behoefden te worden betaald door de Stichting, welke de bouw ter hand heeft genomen, de arbeidslonen zijn van overheidswege beschikbaar gesteld, terwijl de Gemeente 's-Gravenhage op billijke voorwaarden een terrein verschafte.
De Heer Schmidt, voorzitter van de Stichting, sprak een hartelijk welkom tot autoriteiten en genodigden. De Burgemeester van 's-Gravenhage, door ongesteldheid verhinderd, was vertegenwoordigd door den Wethouder van Sociale Zaken, den Heer Buurman. Ds. Kalkman, die in verband met zijn plichten in militaire dienst niet aanwezig kon zijn, werd vertegenwoordigd door den secretaris der N.C.V.P., den Heer Repko.
De Heer Buurman zeide, nadat hij de openingsrede had verricht, dat hij de padvindersbeweging van maatschappelijke betekenis acht, sprak er zijn voldoening over uit, dat het gebouw dóór de jeugd vóór de jeugd was opgetrokken en sprak een hartelijk en aanmoedigend woord tot de aanwezige padvinders.
De Districtscommissaris van 's-Gravenhage sprak hierop namens het Nationaal Hoofdkwartier en dankte de Rijks- en Gemeente-instanties, die de tot standkoming van dit mooie groepshuis mogelijk hebben gemaakt, wees op het grote belang voor de training van de padvinders van goede groepshuizen en kampterreinen, schetste de bijzondere moeilijkheden voor de padvindersbeweging in dit opzicht in de grote bevolkingscentra en deed met klem een beroep op de autoriteiten om in het belang van het opkomend geslacht op de ingeslagen weg voort te gaan. Spr. dankte het Bestuur van de Stichting en reikte het dankbaarheidsinsigne uit aan enkele medewerkers, wier hulp en toewijding voor het verkregen resultaat de doorslag hebben gegeven. Voorts zeide de Heer Van Leeuwen voor één keer te moeten afwijken van de gewoonte, dat padvinders elkander geen dank brengen noch complimenteren en wel voor zijn vriend commissaris Buitendijk; spr. dankte hem voor hetgeen hij voor de stichting van een eigen groepshuis voor groep 8 heeft gedaan, voor de buitengewoon prettige samenwerking, tussen den Heer Buitendijk en andere padvinders-instanties, jaren achtereenvolgens, steeds in volkomen harmonie! Namens het District 's-Gravenhage bood spr. een foto van Prins Bernhard in padvindersuniform aan.
Hierop sprak Hopman Buitendijk met geestdrift over de Beweging, bood namens de Haagse N.C.V.P. een klok voor het groepshuis aan en reikte aan de heren De Haas en Schmidt de zilveren bouwsteen uit. Dan volgden nog enkele sprekers en werden nog enkele geschenken aangeboden, waarna het officiële gedeelte van de bijeenkomst was afgelopen en de aanwezigen in het nieuwe groepshuis nog enige tijd gezellig tesamen bleven.
De Heer Schmidt bracht hulde aan den architect, den Heer De Haas, voor diens kunde en toewijding, welke hij voor dit doel geheel pro Deo dienstbaar had gemaakt aan de padvindersbeweging.

VOLMACHTEN COMMISSARISSEN:

UITGEREIKT:

District Amsterdam: D.C.: J. Faber.

District Curaçao: D.C.: L. D. Nederhorst.

District Twente: A.D.C. v. Welpen: G. van den Esschert; A.D.C. voor Verkenners: J. van Zon; A.D.C. voor Voortrekkers: A. E. van Voorthuisen Jr.

District Zeeuwsche Eilanden: D.C.: Ds. P. Fagel.

VERVALLEN:

H.K.C. voor Ned. Indië, Suriname en Curaçao: J. D. A. de Fremery.

Assistent Hoofdkwartierscommissaris: A. J. D. de Winter.

District Amersfoort: A.D.C. voor O.P.V.: G. C. de Geus; A.D.C. B.E.: H. H. van Laer Jr.

District Amsterdam: D.C.: W. C. Roest van Limburg; A.D.C. voor O.P.V.: Ir. J. van Hulst.

District Arnhem: A.D.C. voor O.P.V.: Luit.-Kol. C. D. Viehoff.

District De Betuwe: A.D.C. voor O.P.V.: E. W. Kraal.

District Breda: A.D.C. voor O.P.V.: P. C. Bonk.

District Curaçao: D.C.: Kapitein E. L. Venema; A.D.C. Bovenwindse Eilanden: J. C. Paap.

District 't Gooi: A.D.C. voor O.P.V.: J. G. K. Kremer; A.D.C. B.E.: H. H. v. Laer Jr.

District 's-Gravenhage: A.D.C. voor O.P.V.: W. H. Verbeek.

District Noorderkwartier: A.D.C. voor O.P.V.: J. van Amstel.

District Rijnland: A.D.C. voor O.P.V.: Mr. H. Burgerdijk.

District Twente: A.D.C. voor O.P.V.: Dr. J. van Beusekom.

District Utrecht: A.D.C. voor O.P.V.: T. J. Rupp.

District Rotterdam: A.D.C.: P. Gelderblom.

AFKORTINGEN:

W.: Welpenleid(st)er; A.W.: Assistent Welpenleid(st)er; V.: Verkennersleider; A.V.: Assistent Verkennersleider; V.T.L.: Voortrekkersleider; A.V.T.L.: Assistent Voortrekkersleider; G.: Groepsleider.

VOLMACHTEN TOEGEKEND:

Amsterdam: A.V.T.L.: J. H. de Wilde, gr. 4; A.V.: Th. J. van 't Hoff, gr. 12; A.V.: A. v. d. Heiden, gr. 23 N.C.V.P.; G.: J. B. Elward, gr. 23 N.C.V.P.; A.V.: A. Koster, gr. 24 N.C.P.V.; W.: Mej. M. G. Verhoeven, gr. 24 N.C.V.P.; G. & V.: Ph. J. Ledegang, gr. 27 N.C.V.P.

Apeldoorn: A.V.: J. van de Riet, gr. 1; A.V.: K. Kuipers, gr. 1.

Bussum: A.W.: Mej. J. van Donselaar, gr. 7.

's-Gravenhage: W.: Mevrouw J. Baggelaar, gr. 3; A.V.: J. A. Ament, gr. 3; A.V.: W. Straaijer, gr. 3; W.: Mej. J. M. van Hoogdalem, gr. 7 N.C.V.P.; A.W.: J. van Mourik, gr. 19 N.C.V.P.

Haaksbergen: A.W.: H. Lichtenberg, gr. 1.

Haarlem: A.W.: Mej. S. Bierens de Haan, gr. 5 N.C.V.P.; W.: Mej. E. M. Pouwer, gr 5 N.C.V.P.

Hengelo: A.W.: Mej. J. Kempers, gr. 2 N.C.V.P.; A.V.: A. Jongbloed, gr. 2 N.C.V.P.

's-Hertogenbosch: G. & V.T.L.: J. W. G. Meerstadt, gr. 1 N.C.V.P.

Hilversum: A.W.: Mej. M. Rook, gr. 3 N.C.V.P.; A.V.: J. J. Allis, gr. 9 N.C.V.P.

Katwijk aan Zee: A.W.: Mej. J. Bakker, gr. 1 N.C.V.P.

Leiden: A.W.: W. Oudshoorn, gr. 1; A.V.: R. H. van der Vlerk, gr. 1; A.V.: B. Entzinger, gr. 5.

Paramaribo: V.: R. A. Ferrier, gr. 2; W.: Mej. A. Gouvernante, gr. 2; W.: Mej. Th. H. B. van Ommeren, gr. 3.

Rotterdam: A.V.: H. E. Henkes, gr. 5; A.V.: H. J. van Dam, gr. 5; A.W.: Mej. N. Landman, gr. 11; V.T.L.: M. Hoogerheide, gr. 38.

Singapore: A.W.: Mej. W. Plomp, gr. 1; A.W.: Mevrouw G. M. Kraan—Zeeven, gr. 1.

Utrecht: A.W.: Mej. M. Petersen, gr. 18.

VERVALLEN VOLMACHTEN:

Alkmaar: A.W.: Mej. A. G. Lichtenbeld, gr. 1.

Amsterdam: G. & V.: J. P. Radius, gr. 5; V.: A. Lürsen, gr. 23 N.C.V.P.

Groot-Arnhem: A.V.: V. O. Hooijer, gr. 4.

Boskoop: W.: Mevr. C. G. van Noordt—van Beelen, gr. 1; A.W.: Mevr. M. Dommisse—Nijveldt, gr. 1.

's-Gravenhage: A.W.: Mevrouw J. Baggelaar, gr. 11; A.V.: W. P. G. Wolthers, gr. 45.

Haarlem: A.W.: Mej. G. Nieuwenhuis, gr. 12; W.: Mej. A. P. C. Koopal, gr. 12.

Harderwijk: G. & V.: K. A. W. Tol, gr. 1.

Nijmegen: A.V.: J. A. Leenards, gr. 1.

Utrecht: A.W.: C. Spits, gr. 6.

foto H. Snoek

Lord en Lady Baden Powell herdenken
op 22 Februari beiden hun geboortedag